

Koledar za januar 1919.

Namen molitve apostolstva določen od sv. Očeta:

Pobožnost k sv. Družini.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni so poleg še vse nujne zadeve.	Geščen, e presv. Rešnj. Telesa v	
			ljubl. škot.	lavant. škot.
1 Sreda	Novo leto	Mir vsem narodom na zemlji	Trnovo, Ljub.	Stari trg
2 Četrtek	Ime Jezusovo	Družba Jezusova v Jugoslaviji	Dobrava p. K.	
3 Petek	Genovefa	Bogoljub in njega sotrudniki	Babno polje	Sv. Martin pri
4 Sobota	Simon, stol.	Katoliški tisk	Planina p. C.	Slov. Gradcu
5 Nedelja	Telesfor	Počesčevanje nedelj in praznikov	Javorje p. L.	Sv. Elizabeta
6 Poned.	Sv. trije kralji	Misijoni in misijonišča	Sv. trije kralji	v Sl. Gradcu
7 Torek	Valentin, šk.	Kuge, lakote, vojske, reši nas, o G.	Stari Log	Sl. Gr., boln.
8 Sreda	Severin	Sveta vojska	Mozelj	Sv. Janez
9 Četrtek	Bazilisa	Notranji mir čistega srca	1/2 Mek. 1/2 Rep.	Razbor
10 Petek	Pavel I, pap	Sv. oče	Begunje p. R.	Sv. Miklavž
11 Sobota	Higin	Kraljestvo božje v Jugoslaviji	Olšavek	Sv. Ilj pod
12 Nedelja	Ernest	Redovni predstojniki	Borovec	Turjakom
13 Poned.	Veronika	Naši zdravniki	Trnje	Sv. Vid
14 Torek	Hilarij	Vesetje božjih otrok	Unec	Pamečo
15 Sreda	Pavel, pušč.	Krščanska samozataja	Podzemelj	Dolič
16 Četrtek	Honorat	Pogosto sv. obhajilo	Sora	Sv. Peter
17 Petek	Anton, pušč.	Zmaga v duševnih bojih	Železniki	Podgorje
18 Sobota	Sv. Petra stol	Zedinjenje pravekarnih bratov s rimsko stolico	Sv. Peter v L.	Sele
19 Nedelja	Kanut, kralj	Naša nova vlada	Spitališ	Sv. Daniel
20 Poned.	Fab. in Bošt.	Narodna obrana in orožništvo	Kočevje	v Celju
21 Torek	Neža	Dekleta v nevarnosti	Sela p. Kam.	
22 Sreda	Vincencij	Stanovitnost v veri	Goriče	
23 Četrtek	Zaroka M. D.	Čisto življenje zaročencev	Polianca	Sv. Jožef
24 Petek	Timotej	Jugoslovanski škofje	Brezovica	v Celju
25 Sobota	Spreobrnjenje sv. Pavla	Spreobrnjenje zakrknjenih src	Vrhnika	Mar. c. v Celju
26 Nedelja	Polikarp	Priprava na kulturni boj	Mavčiče	Kapucini
27 Poned.	Jan. Zlatoust	Propovedniki	stara Oselica	v Celju
28 Torek	Pavla, vdova	Vdove in sirote	Goče	
29 Sreda	Francišek Sal.	Salezijanci	Salezijanci	Javna boln.
30 Četrtek	Jan. milod.	Dobrotliki cerkev, misijonar in dobrodelni človek	Peče	v Celju
31 Petek	Peter Nol.	Jetniki. Vsi v januarju umrli	Senožeče	Šol. s. v Celju

Odpustki

za mesec januar 1919.

1. Sreda. Novo leto. Popolni odpustek:

a) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; b) udom družbe krščanskih družin; c) vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

2. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

3. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek:

a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včera.

4. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadošte za razžaljenja, njej storjena, in molijo po namenu sv. očeta.

5. Nedelja, prva v mescu. Presladko Ime Jezusovo. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Kjer se danes obhaja zunanja slovesnost tega praznika, dobe danes ali v osmini popolni odpustek vsi verniki, ki prejmejo svete zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. Kdor hoče torej v nedeljo ali na praznik zadobiti

Izhaja vsak mesec.

Stane letno 5 kron.

Vse prenoviti v Kristusu!

Naše geslo po končani vojski.

Kakor znano, so bile te besede — vzete iz lista sv. Pavla do Filipljanov — geslo pokojnega sv. očeta Pija X. A tudi pod Benediktom XV. to geslo še vedno velja. In če kdaj, velja zdaj po vojski.

Religio depopulata — opustošena vera, to besedo je po neki prerokbi označena vlada Benedikta XV. Nekateri dvomijo, če je na tej prerokbi kaj resnice ali ne. Toda dejanske razmere se s to prerokbo tako čudovito ujemajo, da človek mora nehote reči, da ta prerokba ni prazna. Kako naj si »prerok« izmisli, da se bo vlada Benedikta XV. imenovala razdejana ali opustošena vera? Ali se je »prerok« mar zmotil? Ali ni prav dobro pogodil? Ali ne vidimo, da je le prereres, kar je prerokoval? Ali ne vidimo, kako razdejanje vlada po vsej Evropi, kakor v zunanjem svetu, tako tudi v cerkvi in verskem življenju? Premnoge cerkve so razdejane in leže v razvalinah. Tako na Poljskem, tako v Belgiji, v Franciji, v Italiji, na Tirolskem in pri nas na Goriškem. Kjer pa cerkve še stoje, so oropane vsaj zvonov. En sam samček se oglašja iz lin, žalujoč po svojih tovariših in poje vedno eno pesem, naj bo ob pogrebu ali velikem prazniku. Tudi orglje so večinoma oropane cinkastih piščali, da morejo le še za silo spremljati božjo službo.

A to ni najhujše. Mnogo večja kakor gmotna škoda, cerkvi prizadejana, je duhovna škoda, škoda na verskem življenju in na dušah, povzročena po vojski. Ali je treba šele naštevati, koliko ogromnega gorja je vojska tudi v tem oziru napravila? Saj vsi poznamo to duhovno razdejanje, to opustošeno vero in žalujemo nad njo. Koliko duhovnega gorja najprej med ubogimi vojaki! »Bogoljub« je že večkrat imenoval vojaško službo šolo vse hudobije. Da, visoka šola hudobije je to, univerza, to je šola, na kateri se poučujejo vsi predmeti v najvišji meri. Ubogi, ubogi vojaki, ki so bili poslani — ne, si loma pognani in pahnjeni v to šolo hudobije in tolovajstva. Kako so se nam ti reveži smilili! Kako nas je srce bolelo zanje! Kako je to hudo, videti ljudi v taki potrebi in zapuščenosti, pa jim nič pomagati ne močil!

In medtem, ko je vojaška komanda pošiljala naše fante in može v to visoko šolo hudobije, kaj se je godilo zadaj v zaledju? Vojska ni upravičila naših upov, da bo ta strašna šiba božja ljudi privedla k pameti in pokori. Neradovoljno smo se pač pokorili, mnogo pokorili, a radovoljno malo. Nasprotno! Ljudske napake in strasti so se povečale, pomnožile in razpasle

bolj kakor kdaj. Nevera, preklinjevanje, bogokletstvo, nečistost, zakonska nezvestoba, lakomnost, tatvina, goljufija, odrtija, — to so cvetke, bolj prav rečeno: to je trnje, koprive in osat, ki se je bohotno razpasel in razrasel v vojski med ljudstvom. Cerkve namesto da bi se polnile, so bile bolj prazne kakor pred vojsko. Nele zaraditega, ker jih je mnogo odšlo zdoma, marveč tudi tisti, ki so doma ostali, niso imeli časa ali niso imeli veselja toliko moliti, v cerkev hoditi in zakramente prejemati, kakor bi bilo v tem času potrebno. No, to ne velja o vseh, marveč le o nekaterih. V Ljubljani n. pr. so duhovniki tožili, da so cerkve bolj prazne kakor pred vojsko. Vzroki so deloma razumljivi, deloma pa tudi ne. Mnogi res niso mogli v cerkev, ker jih je služba zadrževala, nekateri pa niso hoteli. »Dokler je vojska, ne grem v cerkev, ne k spovedi,« tako se je večkrat slišalo. Bogu so hrbet obrnili in mu pokazali svojo jezo nad tem, kar je zakrivila le človeška hudobija in neumnost. — Poleg tega se je razpasla nečimernost in potratnost v največji meri, kakršne preje nismo poznali. Na eni strani pomanjkanje, revščina, stradanje, prezebanje, beračija in strganja, — na drugi strani uživanje, imenitnost in potratnost do najvišje mere. Pijače so se ljudje toliko varovali in odvadli, v kolikor je bila predraga ali je sploh ni bilo dobiti; prostovoljno ne. Kaditi je začel, vsaj po mestih, vsak otrok. Mladina je bila brez pouka in brez nadzorstva, brez skrbne in stroge vzgoje, kar bo imelo slabe posledice za celi rod.

Religio depopulata. Opustošena, razdejana vera. Ali ne izraža in označuje to ime naše vojne dobe prav? S prerokom Jeremijem bi lahko sedli na te duhovne razvaline in z njim vred točili solze in izlili svoje osrčje nad tem razdejanjem.

Toda čemu tarnati in zdihovati? Kar je minulo, je minulo. Najbolje bi bilo, da bi bilo pozabljeno za vselej. **Vse v Kristusu prenoviti!** To mora biti naše geslo zdaj po končani vojski.

Kakor so Izraelci nanovo zidali svoj tempelj, ko so se vrnili iz sužnosti, tako moramo zidati mi duhovni tempelj verskega prerodenja našega ljudstva.

Zdaj velja za nas v polni meri pesem:

Staro preide naj,
vse novo bodi zdaj,
misli, djanja vsak prenavljaj!

Obhajali se bodo — vsaj v ljubljanski škofiji, pa najbrže tudi po drugih — po vseh župnijah ljudski misijoni, ki naj ljudstvo versko predramijo, očistijo in prenovijo. Vsa dežela se mora premisijonirati. — Seveda pa tudi z misijoni ne bo še vse opravljeno. Misijon traja le en teden; takrat duše dobro razrahlja in pretrese; a za duhovno prenovitev je treba delati tudi prej in pozneje, sicer tudi misijon nima zaželjenega uspeha.

Vrnivšim se vojakom je »Bogoljub« že v zadnji številki povedal, kaj naj store takoj zdaj, ko so se vrnili domu. Ponavljamo že zadnjič izrečeno željo, naj se tisto vrnivšim se vojakom res prebere ali prebrati da. Glavna stvar je, da opravijo, če je še niso, dobro spoved, najboljše dolgo spoved čez celo vojaško življenje.

Poleg tega bodi priporočeno zlasti še to-le:

1. **Zakonsko, družinsko življenje**, ki ga je vojska raztrgala, mora priti zopet v red. Če je bilo kaj nezvestobe, naj si ljudje odpusté in naj si nikar še bolj življenja ne grené! S prepirom in sovraštvom se stvar prav nič ne zboljša.

2. **Bogokletstvu** naj se napove odločno vojska na celi črti! Kako se je ta nesnaga razširila med vojsko, to je grozno! Ponavljamo, kar je »Bogoljub« že enkrat povedal: Če ne bomo tega odpravili kmalu, se potem sploh ne bo več dalo.

3. **Čut pravičnosti** moramo zopet oživiti med ljudstvom. Kajti izginil je, kakor vse kaže, silno. Ljudje ne ločijo več svojega od tvojega. Vsak misli, da sme vzeti, kar mu ravno pod roko pride in odreti bližnjega, kakor ga najbolj more. Tej grdi sebičnosti in samogoltnosti je treba tudi vojsko napovedati

4. Dalje je treba boj zoper **nenravnost** (nečistost) bolje organizirati. Zoper nečistost smo se v cerkvi vedno borili; a zdaj, ko se tako javno šopiri, je treba na pomoč poklicati tudi druga, vnanja sredstva. V ta namen se bo ustanovilo posebno društvo.

5. Surovosti je med našim ljudstvom še veliko. Ako je bo po vojski še več; kakor prej, se temu ni čuditi. Kajti kaj pa je vojska drugega kakor ena sama velika surovost in divjost? Ljudi klati, moriti in pobijati, to je umetnost vojske. Kaj čudno, če ljudje nekaj teh manir prinesejo tudi domu! Zato bo treba ljudi miriti, izobraževati, blažiti. Treba jim bo vliti zavest, da surovost ni nekaj častnega, kakor večkrat mislijo, ampak nekaj grdega, sramotnega. Treba bo delati zoper ponočevanje, razgrajanje, kričanje in pretepanje ter druge podobne nečednosti.

6. To pa nikakor ne bo mogoče, ako ne bomo delali zoper tisto, kar surovost najbolj pospešuje, to je **pijančevanje**. Treba bo zoper to odslej bolj splošnega in podrobnega dela. V vsaki župniji na Slovenskem naj se osnuje »Sveta vojska« ali Družba treznosti. Tudi tisti, ki doslej niso nič storiili, naj se zdramijo in zganejo! Prenoviti ljudstvo v Kristusu brez treznosti je nemogoče.

Posebno pozornost moramo obrniti odslej organizaciji moškega spola, od otrok do mož:

7. Pogosto sv. obhajilo med otroci mora priti bolj v navado. Želje sv. cerkve v tem oziru še nismo izpolnili. Pustite male k Jezusu in nikar jim ne branite! In nele braniti jim ne, ampak vzpod-

bujati jih je treba. O tem bo »Bogoljub«, kakor je že obljubil, v kratkem več pisal.

8. Za šolo odraslo mladino, zlasti za **fante**, se moramo odslej še bolj zavzeti. Vsak fant naj bo organiziran, to je: naj bo v kakem dobrem društvu ali družbi, kjer ima neko oporo, da se obdrži na pravi poti. Predvsem pridejo v poštev Marijine družbe, ki naj se bolj goje kakor doslej. Po mestih, industrijskih in drugih večjih krajih naj se pridružujejo Orlu, ki naj se tako vodi, da ne bo fantom nikoli nudil kakih slabih prilik k ponočevanju, pijančevanju i. t. d. Kateri niso niti pri Marijinih družbah in Orlu, naj bi bili vsaj pri izobraževalnem društvu ali mladeniški zvezi.

9. **Može** bo treba na kak način pridobiti in organizirati za pogostejše obhajilo. Po nekaterih krajih imajo to že izpeljano. Kar je drugod mogoče, mora biti tudi pri nas. Tudi o tem bo »Bogoljub«, kakor že obljubljen, v kratkem več pisal.

10. Kaj pa je že s posvečenjem družin presv. Srcu Jezusovemu? Zadnje čase o tem ni nič več slišati. A ta reč ne sme zaspati. Tudi »Bogoljub« je ne bo pustil izpred oči. Želeli bi si poročil, kako kaj ta pobožnost uspeva. Ako so ljudje na to pozabili, jih bo treba zopet opomniti. Skrbimo, da se kolikor mogoče veliko slovenskih družin slovesno in resno posveti Jezusovemu Srcu!

Na te in druge podobne načine delajmo, da se naše ljudstvo v Kristusu prenovi, verskonravno dvigne in se duhovne rane nesrečne vojske kolikor mogoče zacelijo!

Bogoljuba v vsako slovensko krščansko hišo!

Zasvetil je vstajenja dan!

Pozdravljena iz duše dna,
svobodna Jugoslavija,
pozdravljena!

Zasužnjiti so te hoteli,
kovali spone so za té;
so trnjev venec ti nadeli,
brusili meč
za blago tvoje so srce.
Na Golgoto so te peljali,
kopali zate grob temán, —
a glej, nad grobom mučeniškim
zasvetil je vstajenja dan!
On, ki ga kličejo rodovi,
v ponižanju je bil s teboj,
ob roki vstala si njegovi,

Bog je rešitelj tvoj —
v svobodi bodi ti njegova!
Na tvojih svetih tleh
s krvjo zvestobe prepojenih,
s solzami tolikrat škropljenih,
naj v novem blesku zagori,
v lepoti novi zažari
prevzvišena Evharistija!
Podlaga naj bo sreče prave,

življenje tvoje, tvoja luč,
naj jamstvo bo bodoče slave,
naj bo ti večnih ciljev ključ!

Svobodna Jugoslavija,
oj, bodi evharistična,
oj, bodi vsa Marijina!

V domovih tvojih rožni venec,
na častnem mestu še visi,
globokoveren je Slovenec,
Mariji vdan iz vseh moči.
Ostane naj Mariji vdan!
Naj zopet zadone zvonovi,
en spev naj gre čez hrib in plan,
en spev, gorak kot solčni dan,
slovanskih src kipeč pozdrav:

Ceščena si, Marija!

Ostani vsa Marijina,
svobodna Jugoslavija!
Iz mučeniških tvojih dni.
iz spon, izplakanih solza
naj Styarnik krono ti zvari,
svobodna, srečna Jugoslavija!
S častjo jo nosi pred rodovi!
Nebo te blagoslovi!

M. Elizabeta.

Kaj pravijo naši škofje o Jugoslaviji.

Na povabilo zagrebskega nadškofa so se zbrali jugoslovanski škofje, da zavzamejo načelno stališče v glavnih vprašanjih, ki se sedaj javno prereštevajo.

Prišli so dne 27. novembra v Zagreb škofje ljubljanski, banjaluški, senjski, križevski in splitski; pomožni škofje šarič, Premuž in Lang; drugi škofje so poslali svoje zastopnike.

I.

Soglasno so sprejeli sledečih pet resolucij:

1. Zbrani jugoslovanski katoliški škofje radostno pozdravljajo zedinjenje vseh Slovencev, Hrvatov in Srbov v eno neodvisno državo; priznavajo Narodno Veče kot vrhovno začasno oblast, in priznali bodo istotako tisto trajno oblast, ki jo bo ustvarila volja naroda po volitvah.

2. Jugoslovanski katoliški škofje si bodo prizadevali, da se z vsemi verskimi sredstvi izboljša po dolgotrajni vojni omajano krščansko življenje; posebno si hočejo prizadevati, da bo katoličanom svet na

pravičnosti in krščanski ljubezni zasnova-
ni družabni red, svet krščanski zakon in
nedotakljiva zasebna last.

3. Jugoslovanski katoliški škofje se
trdno nadejajo, da bo jugoslovanska drža-
va priznala pravice katoliške Cerkve in
vse dotične točke uredila dogovorno s
sveto Stolicco.

4. Jugoslovanski škofje uvidijo, kako
opravičeno je, da pride revnejši del kmet-
skega stanu do primerne zemljiške posesti
in da je v ta namen potrebna preureditev
veleposestev; zato so s svoje strani pri-
pravljeni izposlovati dovoljenje sv. Stolice,
da se proti pravični odškodnini odstopijo
od cerkvenih velikih posestev v ta namen
potrebna zemljišča.

5. Jugoslovanski škofje žele in hoče-
jo, da žive v krščanski ljubezni in najbolj-
šem razmerju z vsako v Jugoslaviji pri-

znano veroizpovedjo, a seveda v prvi vrsti
s pravoslavno cerkveno oblastjo in pravo-
slavnim ljudstvom.

II.

Poslali so izjavo vdanosti, pokorščine
in spoštovanja papežu Benediktu XV. s
prošnjo za blagoslov mladi Jugoslaviji.

Pooblastili so nadškofa, naj čim prej
v imenu vseh vloži na sv. očeta
prošnjo za dovolitev liturgi-
je v slovenskem jeziku, in si-
cer sv. maše v starosloven-
skem, drugih obredov pa v ži-
vem narodnem jeziku.

Poslali bodo skupen pastirski list
vsem katoličanom naše Jugoslavije.

Razen teh vprašanj so se pečali z ne-
katerimi bolj neznatnimi in končali posve-
tovanja z zahvalno molitvijo pred Nai-
svetejšim.

Malo pojasnila.

Ti sklepi so silno lepi in dragoceni. Ž
njimi so pokazali naši škofje veliko mo-
drosti, skrbi za dobrobit Cerkve, ljubezni
do domovine in dejanske ljubezni do bliž-
njega. Vsi katoliški Jugoslovani jim mo-
ramo biti zanje hvaležni.

Škofje torej pozdravljajo našo
novo porojeno Jugoslavijo. Priznali bodo vsakršno obliko države,
kakršno si bo izvolila večina naroda: rep-
ubliko ali monarhijo. Katoliška Cerkev je
v tem oziru nepristranska; se zna pril-
agoditi in sprijazniti z eno ali drugo. Posa-
mezni državljani, tudi posamezni duhov-
niki, kakor cele stranke se lahko odločijo
samo za eno, ali samo za drugo; v imenu
Cerkve katoliške pa se ne sme agitirati ne
za to, ne za drugo obliko. Ona je zado-
voljna z vsako, samo da se ne kršijo njene
pravice.

Slovenska ljudska stranka se je iz-
rekla za republiko. Razmere so pa tako
nanesle, da je za sedaj republika res skoraj
nemogoča. Vzroki temu so pa tile: mi Slo-
venci in Hrvatje nismo bili, potem ko smo
se odtrgali od Avstrije, nikaka samostojna,

od vevlasti priznana država. Če smo ho-
teli kaj veljati in na mirovni konferenci
imeti kako besedo, smo se morali združiti
s Srbijo, ki je samostojna država, od
entente priznana in sama zaveznica
entente. Pomoči Srbije pa mi zdaj živo po-
trebujemo, da se otresemo nenasitnih Ita-
lijancov, ki imajo zaseden velik kos sloven-
ske zemlje. Srbija pa ima svojega kralja in
prestolonaslednika. In ker se je ta vladar-
ska rodbina med vojsko dobro obnašala,
zato Srbi zaenkrat nimajo vzroka, da bi jo
zavrgli. In zato moramo, če se hočemo s
Srbijo združiti, tudi mi srbskega kralja
sprejeti.

To vam v pojasnilo, da boste vedeli
dati odgovor, ako se bo kdo spotikal nad
tem, da smo zavrgli avstrijskega cesarja,
pa prišli pod srbskega kralja. Zaenkrat
drugače ni mogoče. Najprej moramo domo-
vino svojo popolnoma otepi, jo sovražnika
očistiti in pred njim zavarovati, ji prave
meje določiti in priboriti, potem šele bo
mogoče dalje govoriti o popolni notranji
uredbi države. Sicer se nam pa srbskega
kralja ni prav nič bati. Po vseh izjavah, ki

smo jih dozdej prejeli, to ne bo tak vladar, kakor smo jih bili doslej vajeni; s tako oblastjo nad ljudstvom in s tako častjo, da smo si jim komaj upali v obraz pogledati. Zares tega obožavanja svetnih vladarjev je bilo preveč. To so bili neke vrste zemeljski bogovi; v tem češčenju je bilo nekoliko poganstva. — Gotovo: čast, komur čast! A vse, kar je prav. Kar je preveč, pravijo, da še s kruhom ni dobro. Pri evharističnem kongresu na Dunaju se je splošno opazalo, da so cesarju izkazovali skoro toliko časti, kolikor Bogu v presvetem Rešnjem Telesu. Najsvetejše se je vozilo s štirimi pari konj, cesar pa ravno s tolikimi; samo, da so bili cesarjevi konji lepši, beli, oni pa črni. Čast, komur čast! Visokim gospodom se gotovo spodobi velika čast. Toda zakaj pa papeža, ki je največji gospod, tako ne časte in ne povzdigujejo in se mu ne prilizujejo? Pogledajte po mestih: vsaka hiša je imela cesarsko zastavo; kje ste pa videli kako papeževo (belo-rumeno)? Saj jo ljudje komaj poznajo. Samo na kaki cerkvi ali na duhovski hiši ste jo videli. Za cesarja smo imeli dvakrat na leto slovesno mašo, za papeža pa še enkrat ne. Zakaj ne? Papeža se ljudje nimajo nič bati. Nima veliko denarja, ne vojske, ne kanonov, ne deli križcev ali le zelo redko, zato se pa zanj malo ali pa nič ne zmenijo. — V Avstriji — to je Bogoljub že enkrat povedal, ko smo bili še pod Avstrijo — je bil veliko večji zločin razžaljenje cesarja kot Boga. Zaradi »razžaljenja veličanstva« so med vojsko ljudi streljali. — Z našim sedanjim kraljem bo pa to drugače. Po vseh izjavah, ki smo jih dozdej slišali iz ust prestolonaslednika Aleksandra, bo razmerje vladarja do ljudstva vse bolj domače. Kralj bo vladal po volji naroda; bo le izvrševalec njegove volje in predstavnik države. Po najnovejši izjavi, ki smo jo brali 10. decembra v nekem listu, bo kralj samo »kronani predsednik republike«. S takim kraljem se pa že moremo zadovoljiti, — če ne bo ustavodajni zbor kako drugače odločil. Taka kraljevina bi imela eno prednost pred republiko. Ne bilo bi namreč treba predsed-

nika voliti vedno znova, pri čemer je navadno veliko razburjenja. Če bi pa kdaj kralj ne vladal prav, potem se gotovo ne bo mogel obdržati na vladarskem prestolu in bo republika nastala sama obsebi. Zato smo lahko glede tega mirni.

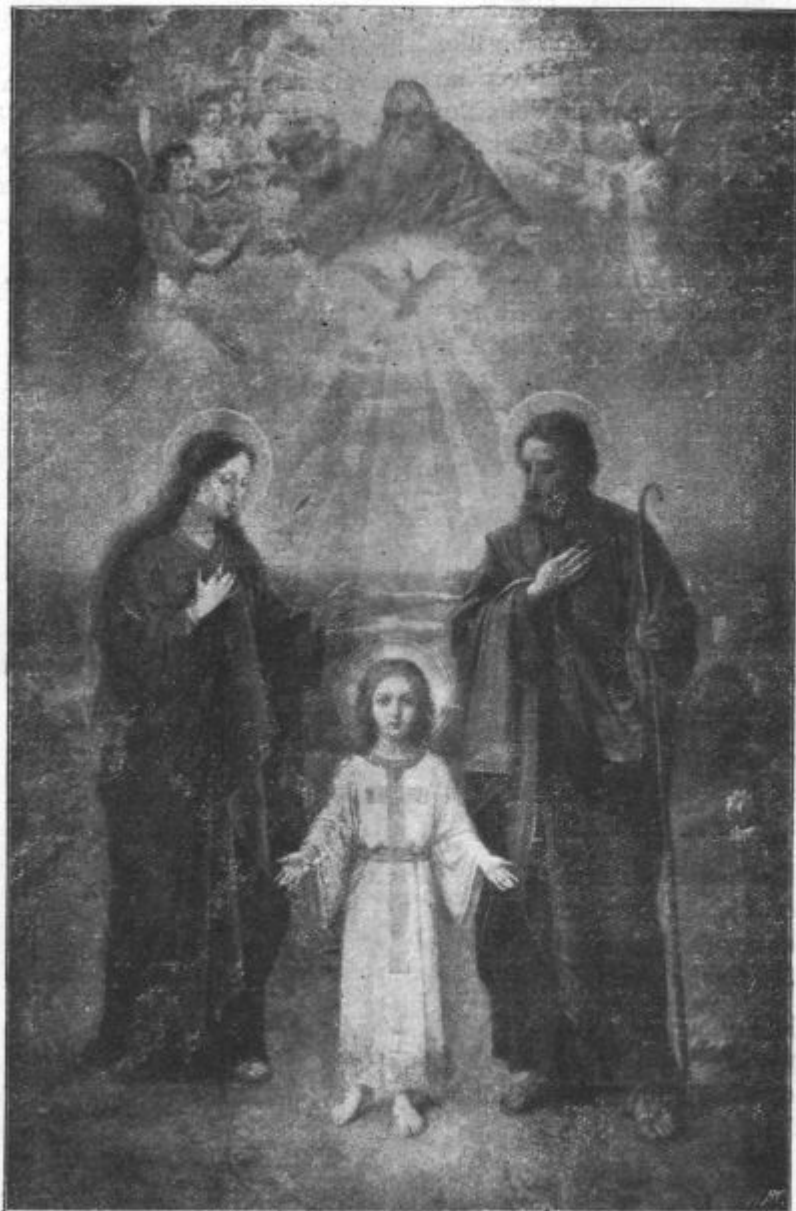
To vam v pojasnilo, ker se o tem veliko govori, da boste vedeli položaj prav presoja in nevednim prav odgovor dati. To je treba toliko bolj v Bogoljubu pojasniti, ker je sklep naše stranke ta, da naj bi imele volilno pravico tudi vse ženske od 21. leta dalje. Zato morate biti tudi ve poučene o političnih razmerah.

Nekateri se boje srbskega kralja in Srbov sploh zaradi vere; češ, ti so druge vere, pravoslavni, torej so naši katoliški Cerkvi in veri nevarni. Škofje, poklicani čuvarji vere, se jih pa nič ne boje, ampak pravijo, da žele z njimi živeti v prijaznosti in ljubezni, in upajo, da bo to tudi mogoče. Srbski kralj ne bo katoliški Cerkvi prav nič škodoval. V tem smo lahko trdno prepričani. Gledal bo gotovo, da bo s svojim ljudstvom dobro izhajal. Če ni katoličan, se vsaj ne bo vtikal v strogo cerkvene zadeve, kakor v volitev papeža, kot se je rajni Franc Jožef, ki je imel doma polno zmed, pa je še ukazoval, kdo se sme voliti za papeža in kdo ne. Za tako katoličanstvo vladarjevo se lepo zahvaljujemo. Cerkev mora biti neodvisna od svetnih vladarjev! — Pač pa je zdaj, ko smo s pravoslavci skupaj v eni državi, veliko več upanja, da se tudi v veri zblizamo in združimo; saj nas razen obreda silno malo loči od njih.

Škofje želijo in upajo, da se bodo cerkvene razmere v naši državi uredile dogovorno s sveto rimsko stolico. In s škofi vred upamo to tudi mi vsi. Srbija je že prej, ko je imela še malo katoličanov v svoji državi, sklenila z Rimom konkordat, t. j. pogodbo, s katero se urejajo razmere med Cerkvijo in državo. Koliko bolj ga bo sklenila sedaj, ko je v državi tako velik del katoličanov! — Sicer nam pa zagotavljajo možje, ki so bili te dni v Belgradu na skupnih razgovo-

rih, da bomo imeli Slovenci precej avtonomije, t. j. samovlade, da bomo zlasti v cerkvenih zadevah določevali popolnoma samostojno. Ako bomo torej katoličani na Slovenskem v večini, potem si bomo ure-

Škofje so dalje pokazali veliko ljubezni do bližnjega in razumevanje otreb časa, s tem, da so izjavili, da so pripravljeni razdeliti velika cerkvena posestva med tiste, ki posestva nič nimajo.

In Beseda je mesto postala in med nami prebivala.

dili cerkvene zadeve, kakor si bomo sami hoteli. Če bomo prav ukrenili, bodo te razmere boljše kakor v rajni »katoliški« Avstriji.

To velja zlasti o zagrebški in đakovski škofiji, ki sta zelo bogati in imata velika posestva; morda pa velja to tudi še v kaki drugi škofiji.

Končno so škofje sklenili prositi sve-tega očeta, da bi nam dovolili slovan-ski obredni jezik pri cerkvenih opravilih. To novico vsi verni Slovenci s posebnim veseljem pozdravljamo in smo za to škofom posebno hvaležni. Pred leti smo bili duhovniki na slovensko-hrvaškem evharističnem shodu na Trsatu in smo tam slišali senjskega škofa peti staroslovensko mašo. Kako prijetno se nam je zdelo, ko smo slišali pevati »Po sve vjeke vjekov«, (Per omnia secula seculorum), Gospodin z vami (Dominus vobiscum) itd. Gotovo se bo tudi vse ljudstvo razveselilo, ko bo zaslišalo take glasove izpred oltarja. — Kaj bodo v Rimu na to prošnjo odgovorili, seveda še ne vemo. Če nam to dovolijo, bo-

mo zelo hvaležni; če bi pa iz važnih vzrokov odrekli, bomo pa tudi pokorni, brez vsakega godrnjanja. Gotovo pa bi slovan-ski jezik versko združenje s pravoslavci, ki tak jezik že imajo, zelo pospeševal. O tem bo »Bogoljub« še govoril.

Tako so torej naši nadpastirji s svojimi sklepi v Zagrebu govorili vsem jugo-slovanskim katoličanom iz srca in zavzeli nasproti novi državi tisto stališče, ki je za katoliško Cerkev in verni narod najboljše. Zares hvaležni moramo biti Bogu, da nam je dal v teh usodnih časih take škofo, ki potrebe časa tako razumejo, ki z narodom tako živo čutijo in koristi katoliške Cer-kve tako izvrstno zastopajo!

Božične.

Hvaležni sinček.

Atek je prišel z bojne poljane,
srečo prinesel nam je seboj,
vem, da si slišal, ko smo za njega
srčno molili, Jezušček moj.

Glej in pomisli, Jezušček mali,
mamica naša spet se smehlja;
jaz sem prej mislil, da se ne smeje,
ali mogoče, da se ne zna.

Davi je rekla, naj ti v zahvalo
danes dam svoje detinsko srce,
naj ti obljubim, da te bom ljubil,
tebi le služil, živel zaté.

Vse ti obljubim, samo da prišel
atek je zopet iz vojske nazaj.
Tvoj sem za vselej, Jezušček mili,
bodi ti tudi moj vekomaj!

Naš kralj.

Smeh in radost
v srcih raja ko nikdar,
sladka pesem
domoljubja buči kot vihar.

Kar potrka
Božič. Božič prevesel

prvič letos
v dom svobodni je prišel.

Pesem vtihne —
Noč skrivnostna ... Rajski zar
zaleskeče.

Tja na slamco ravnokar
božja Mati
Sinka devlje. Deček zal —
ta od danes
bo Slovanov pravi kralj!

Vrnitev.

Tam v kotu naredili
so mamka jaslice,
saj pisal je, da pride,
pisemce.

Pred hišo so stopili,
prisluskovali v noč.
Nekdo prihaja ... Sin je
pevajoč.

Src dvoje se raduje,
ker sin je spet otet,
pri jaslicah spet klije
sreče cvet.

Tožba.

Revne, sirote
k Jezuščku gremo,
nimamo staršev,
nimamo doma,
vse mu povemo:

Jezušček mili,
glej, mi smo sami,
kdo bo dal kruha,

kdo nas oblačil? —

Ti se nas vsmili,
pelji nas k mami!

Nekdo se sklanja
nad otročiče:

Bratska ljubezen.

Dom so dobili,

kruha, obleke.

O rad nahranja

Bogec črvice.

Savinjka.

Kaj je to — skrupuloznost?

»Bogoljub« je že pred delj časom obljubil, da bo podal enkrat malo pojasnila in pouka o skrupuloznosti. In nekateri so ga že podregali in popraševali, kdaj bo že to obljubo izpolnil. Tisti namreč, ki na tej duševni bolezni trpe, čutijo veliko potrebo, da bi dobili pouka in tolažbe za svoje mučno duševno stanje. Kajti v slovenskem jeziku nimamo, kolikor nam znano, o tem nikjer nič pisanega. In vendar je med nami mnogo ljudi, ki imajo zelo nemirno duševno življenje in veliko duševnega trpljenja, o katerem tisti, ki na tem ne trpe, nimajo nobenega sluha. In tem trpečim dušam bi »Bogoljub« rad malo olajšal njih težave in pregnal njih nepotrebne skrbi.

Kaj je torej skrupuloznost? To je, kakor rečeno, duševna bolezen, ki izvira navadno iz neke telesne slabosti in napake. Skrupuloznost je pretenkovestnost. Je prevelik, neopravičen in zato nepotreben strah pred grehom. Skrupuloznemu človeku je vsaka stvar greh, ali: kar je še hujše, celo smrtni greh. In ker taki ljudje navadno žele pobožno živeti, v milosti božji biti, sv. zakramente prejemati, si lahko mislimo, kako težko jim mora biti, ako se jim dan za dnem vsiljujejo in pred nogami valjajo smrtni greh. To jih jako zadržuje na poti popolnosti. Pretenkovestnost ni sredstvo, ampak le zadržek krščanske popolnosti. Zato je skrupulozen človek ali skrupulant dolžan skrupelne premagovati in prezirati ter se jim ne vdajati.

Pretenkovestnost je vse kaj drugega kakor tenkovestnost. Tenkovesten človek se boji z vsakim malim greškom Boga žaliti. Tenkovestnost torej dušo čisti in jo z Bogom družiti. Pretenkovestnost pa dušo samo bega in dušo od Boga bolj oddaljuje, kakor ž njim združuje. Pretenkovestnost vidi strahove tam, kjer jih ni. Kakor človek, ki vidi belo ženo, povodnega moža, zakleto kraljčino ali hudobnega škrate, ki z repom miga in mu plamen iz ust šviga, katerega pa v resnici nikjer ni. Življenje skrupulanta je podobno vožnji plašljivega konja, ki se vsake stvari ustraši, pred vsakim kolesarjem in avtomobilom plaši, ustavlja in vstran skače. Taka vožnja je jako neprijetna. In enako neprijetno je versko življenje skrupulanta.

Zato se tudi zdravi ljudje, ki te nadloge sami ne poznajo, skrupulantom večkrat posmehujejo, jih imajo za sitne in neumne, ter jih tudi žalijo. Pa to je krivično. Skrupuloznost ni gola sitnost, marveč je bolezen. Bolezen se pa ne zdravi s posmehovanjem ampak z drugimi sredstvi. In taka sredstva bodo navedena tukaj.

Beseda »skrupuloznost«, za katero v slovenščini nimamo pravega izraza — razen če jo imenujemo »pretenkovestnost« — pride od latinske besede scrupulus (skrupulus), kar bi se slovensko reklo: napotek, zadržek, spodtikljaj. Če bi se človeku, ko hodi, vedno obešalo nekaj na čevlje, bi težko prišel naprej. Enako težko hodi po poti krščanskega življenja, če se v

njegovo vest vedno vrivajo smrtni grehi, katerih v resnici ni.

Pri skrupuloznih ljudeh sta navadno dve napaki skupaj. Ena je ta, da imajo vsako stvar za greh; druga je pa ta, da imajo navadno tudi več skušnjav kakor drugi ljudje. In ker skušnjav ne ločijo od greha, zato imajo polno dušnih težav, bojev, strahu in bridkosti.

Seveda so stopnje skrupuloznosti različne; so bolj in manj skrupulozni ljudje. Nekateri so le malo pretenkovestni; a drugi so zopet taki, da jim je življenje skoraj

neznosno. Tudi ima skrupuloznost različne oblike; pri tem se javlja tako, pri drugem drugače. Kar je enemu smrtni greh, iz tega si drugi ne stori nič, in narobe.

Iz vsega tega je razvidno, da je nauk o skrupuloznosti zelo potreben. Če je žalostne tolažiti, nevedne učiti, dvomljivcem prav svetovati, dobro delo, potem je dobro delo tudi skrupuloznost preganjati. »Bogoljub« želi tem trpečim dušam pomagati; in pomagal jim bo, samo če ga bodo hotele — ubogati.

Kaj velja sedaj glede odpustkov?

O Binkoštih 1. 1918. je v polnem obsegu stopil v veljavo novi »cerkveni zakonik«, to je nanovo pregledana in urejena zbirka vseh cerkvenih postav, ki je uvedel precej sprememb, med drugimi tudi glede odpustkov. Potrebno in koristno je, da se seznanimo s temi spremembami, ker bi sicer iz nevednosti lahko zapravili mnogo priložnosti, z odpustki pomagati sebi in dušam v vicah. V naslednjem so na kratko sestavljene bistvene določbe, ki sedaj veljajo. Nekatere so nespremenjene, zopet druge kažejo znatno spremembo. Radi preglednosti naj slede vse skupaj po vrsti, kakor jih navaja novi zakonik (v kánonih 923—935). Debeli tisk znači bistvene stvari teh določb, drobni tisk pa radi lažjega umevanja njih razlage, oziroma prireme.

Če se zahteva obisk cerkve v zadobitev odpustka, ki je določen za gotov dan, se obisk lahko opravi od poldne prejšnjega dne do polnoči naslednjega dne.

Na primer: udje bratovščine sv. Uršule dobe 21. oktobra popolni odpustek v bratovski cerkvi. Cerkev pa lahko obiščejo že prejšnji dan 30. oktobra od poldne naprej in cel naslednji dan in molijo takrat po namenu Sv. očeta. In tako v vseh podobnih slučajih.

Odpustki, ki so združeni z rožnimi venci ali drugimi rečmi, prenehajo samo takrat, če se te reči uničijo ali prodajo.

Doslej je veljalo: na blagoslovljen rožni venec more dobiti odpustke le en človek; če bi ga rabil kdo drugi s tem namenom, bi bili odpustki izgubljeni za vedno in bi moral biti rožni venec znova blagoslovljen. To sedaj o p a d e. Torej lahko en in isti rožni venec rabi več ljudi. Na pr.: po mnogih hišah imajo za skupno molitev obešen na steni en večji rožni venec; vsi ga lahko rabijo in zadobe, — če je blagoslovljen —, ž njim zvezane odpustke. Vsled tega bi bilo modro, dati take rožne vence blagosloviti, ker ostanejo odpustki za vedno, naj jih rabi kdorkoli. Izgu-

bili bi se odpustki le, če bi se ti predmeti prodali ali uničili, n. pr. zgoreli.

Da je kdo sposoben dobiti odpustke, mora biti v stanu posvečujoče milosti božje vsaj na koncu predpisanih del.

Če bi bil torej kdo v smrtnem grehu, pa bi hotel po namenu Sv. očeta v zadobitev odpustka, pa šele nato vredno prejme sv. zakramente, zadobi odpustek, ker je takrat, ko opravlja zadnji pogoj — prejem sv. zakramentov —, v stanu posvečujoče milosti božje.

Imeti moramo vsaj splošen namen, dobiti odpustke in opraviti pogoje ob določenem času in na določeni dan.

V tem ni nič spremembe. Da poživimo gorečnost, je svetovati, da večkrat (n. pr. vsak dan) obudimo tak splošen namen, udeležiti se vseh odpustkov, združenih z deli, katera opravljamo. Tako prejmemo odpustke, četudi niti ne vemo, da so dovoljeni za kako dobro delo in ohranimo gorečnost. N. pr. kdor uči ali se uči pol ure krščanski nauk, ima odpustek 100 dni. Malokomu je to znano; a zaostuje, da imamo splošen namen, udeležiti se vseh odpustkov, pa prejmemo ta odpustek, če opravimo imenovano dobro delo.

Kdor ne dobi popolnega odpustka v vsem obsegu, ga dobi vsaj deloma, kakor je pač pripravljen.

Komur niso odpuščeni vsi grehi, se mu tudi kazni za neodpuščene grehe ne morejo odpustiti, torej se takemu ne morejo zbrisati vse kazni, četudi prejme popolni odpustek. Da smo odpustkov deležni v čim večji meri, je veliko tudi na tem, s kakšno pobožnostjo opravimo ukazana pobožna dela; ni vseeno n. pr. če molimo po namenu Sv. očeta karmoč zbrano in pobožno ali pa površno.

Popolni odpustek se more zadobiti le enkrat na dan, razen če je izrečno drugače določeno. Nepopolni odpustek pa je mogoče zadobiti večkrat na dan, razen če je izrečno pristavljeno, da ga je za gotovo dobro delo mogoče prejeti le enkrat na dan.

Iz tega se vidi, da je pri popolnih odpustkih v tem oziru ravno narobe kot pri nepopolnih. Glede popolnih odpustkov je stvar itak že znana. Tako n. pr. porcijunkulski odpustek lahko prejmemo večkrat na dan, ker je izrečno dovoljeno. — Glede nepopolnih odpustkov v pojasnilo par primer! Po trikratnem klicu po sv. maši: »Presveto Srce Jezusovo, usmili se nas!« se zadobi odpustek 7 let in 7 kvadragen; ker ni nič pri-

stavljeno, sledi, da ta odpustek prejmemo kolikorkrat po sv. maši ponavljamo ta klic, kar se lahko zgodi, če smo pri več sv. mašah. Pri vzdihu: »Sveto Srce Jezusovo, pridi k nam Tvoje kraljestvo!« je omenjeno, da se odpustek 300 dni, združen s tem vzdihom, more prejeti le enkrat na dan; ako bi to ne bilo omenjeno, bi ga prejeli vselej, kadar bi ponovili ta vzdih.

Živemu nihče ne more nakloniti odpustka; vernim dušam v vicah pa se morejo darovati vsi od rimskih papežev dovoljeni odpustki, razen če je drugače določeno.

Ker izjema, če je sploh kakšna, da se kak odpustek po izrecni volji sv. Cerkve ne more obrniti dušam v vicah v prid, v navadnem življenju ne pride v poštev, razen ob smrtni uri, zato lahko splošno rečemo: vse odpustke lahko naklonimo dušam v vicah, razen onih ob smrtni uri. Torej se nam ni treba vselej posebej vpraševati: ali je mogoče darovati ta odpustek vernim dušam v vicah?

Za katerekoli odpustke se zahteva spoved, se ista lahko opravi tekom osmih dni pred dnem, za katerega je določen odpustek; sv. obhajilo se lahko prejme en dan prej; oba zakramenta — sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa — pa se lahko prejmeta tudi tekom osmih dni po tem dnevu.

Ta določba pomenja znatno polajčavo, ker velja za vse odpustke, pri katerih se zahteva prejem sv. zakramentov. Spoved se potemtakem lahko opravi že cel teden pred dnevom, za katerega je določen odpustek, pa tudi lahko še v vsej osmini po dotičnem dnevu; sv. obhajilo pa se ne more v ta namen prejeti prej kot zadnji dan pred določenim dnevom, pač pa pozneje v vsej osmini. Druga dela kajpada se morajo opraviti določeni dan. Če je n. pr. zahtevan obisk cerkve, se mora obisk opraviti ali prejšnji dan od opoldne naprej ali ves dotični dan, kakor je bilo zgoraj omenjeno. — Kaj velja za tiste, ki sv. zakramente večkrat prejemajo, o tem govori naslednja določba.

Verniki, ki navadno gredo k spovedi vsaj dvakrat na mesec ali prejemajo sv. obhajilo v stanu posvečujoče milosti božje in s pravim namenom vsak dan (četudi morda enkrat ali dvakrat v tednu ne), morejo zadobiti vse odpustke, tudi tiste, za katere se izrečno

zahteva spoved. (Izvezeti so le odpustki svetih let.)

Vse to je veljalo že nekaj let sem. Vzemimo vernika, ki more le ob nedeljah in praznikih v cerkev. Če hodi navadno vsako drugo nedeljo k spovedi, lahko zadobi vse odpustke, če izpolni druge pogoje, ne da bi mu za to bilo treba hoditi posebej k spovedi. Kdor prejema sv. obhajilo vsaj petkrat na teden, tak v zadobljenje odpustkov ni navezan na noben čas glede spovedi: udeležiti se more vseh odpustkov, naj gre k spovedi, kadar je. Takim se navadno svetuje dva- ali tritedenska ali tudi mesečna spoved.

Če je kdo vsled postave ali zapovedi kako delo dolžan opraviti, ne dobi odpustka, ki je združen s tistim delom, ako ni kako drugače določeno. Kdor pa dobi pri spovedi za pokoro kaj takega, s čemer je združen odpustek, se udeleži dotičnega odpustka, ko opravi pokoro.

Marsikaka molitev v brevirju je združena z odpustkom; ali ker so duhovniki zavezani brevir moliti, zato ne morejo prejeti teh odpustkov, ko molijo brevir. Če pa spovedenec n. pr. v osmini presladkega Imena Jezusovega dobi za pokoro, naj zmoli pet očenašev po namenu sv. očeta, prejme popolni odpustek, ko opravi pokoro, če izpolni druge zahteve (namreč da je pri sv. maši in prejme sv. obhajilo). To oboje je veljalo tudi že preje.

Ena in ista reč ali en in isti kraj se lahko obdaruje z več odpustki. Toda z enim in istim delom, ki je obdarjeno z več odpustki, ni mogoče dobiti več odpustkov, izvzemši spoved in sv. obhajilo, ali če je izrecno kako drugače dovoljeno.

Pri nekaterih bratovščinah je rečeno: za vsako dobro delo dobe udje odpustek 60 dni. Vzemimo, da bi bil kdo vpisan v pet takih bratovščin; potem za vsako dobro delo ne prejme petkrat po 60 dni odpustka, ampak le po en tak odpustek. Izjema je le, če je Cerkev kaj drugega določila. Tako je postavim Pij X. dovolil izjemo za rožne vence, ki so blagoslovljeni z dominikanskimi in križarskimi odpustki, da je mogoče z njimi prejeti obenem obojne odpustke; in če je kdo poleg tega še ud rožnovenške bratovščine, more celo prejeti z eno in isto molitvijo trojne odpustke. — Jasno je, da ena spoved in eno sv. obhajilo zadostuje za vse odpustke enega dneva.

Ako se zahteva molitev po namenu sv. očeta, ne zadostuje, če bi kdo samo

po notranje molil. Ustne molitve si lahko izbirajo verniki poljubno, razen če je kaka posebna molitev določena.

Tudi to je ostalo nespremenjeno. Navadno pravimo: po namenu sv. očeta se moli pet očenašev ali kaka molitev, ki je približno toliko dolga. Prav pripravno je n. pr. ob porcijskemu odpustku, če vselej, kadar obiščemo cerkev, odmolimo 10 češčenamarij ene skrivnosti rožnega venca z očenašem vred po namenu sv. očeta. Tako lahko dobimo 15 popolnih odpustkov, če odmolimo vse tri dele rožnega venca. Paziti pa je treba, da vsaj na tihem izgovarjamo besede molitve, ker samo notranja molitev ne zadostuje. — Le redke so izjeme, kjer zadostuje samo notranja molitev. Taka izjema je križev pot, kjer zadostuje samo premišljevanje.

Če je ukazana kaka gotova molitev v zadobitev odpustka, jo je mogoče opraviti v vsakem jeziku, le da mora biti prestava potrjena od škofa, ki biva v kraju, kjer je dotični jezik domač. Če se pa molitvi karkoli doda ali odvzame ali vmes ustavi, odpustki popolnoma prenehajo.

Molitveniki, ki jih pri nas rabimo, so večinoma potrjeni od škofov, prav tako tudi molitve za odpustke, ki se v njih nahajajo. Paziti moramo le, da rabimo molitvenike, potrjene od kakega škofijstva, in da sami iz napačne pobožnosti molitvam za odpustke ničesar ne dodajamo ali kakorkoli spreminjamo, da ne zapravimo odpustkov.

Če opravljata molitev za odpustke dva ali več, zadostuje, da se vrstita pri molitvi; ali če eden moli tako, da izgovarja besede molitve, drugi pa mu v duhu slede.

Torej zadostuje, če eden moli očenaš »naprej«, drugi pa nadaljujejo: »daj nam danes« itd. Dovolj je tudi, da le eden moli predpisano molitev, drugi pa opravijo ono* molitev le po notranje, ne da bi jo izgovarjali; n. pr. po skupnem sv. obhajilu moli eden glasno ono molitev pred podobo križanega Jezusa: »Glej, o dobri in presladki Jezus«, drugi pa v srcu molijo pred podobo Križanega.

Dela pobožnosti, določena v zadobitev odpustkov, morejo spovedniki spreminiti v druga za tiste, ki jih ne morejo izvršiti, ker so zadržani vsled postavnega zadržka.

Med dela, ki jih more spovednik premeniti, spada sv. obhajilo in obisk cerkve. To

polajšavo je sv. Cerkev dala že pred več leti v prid bolnikom, ki stalno ne morejo iti iz hiše. Vzemimo takega bolnika; opravil je sv. spoved 2. decembra, a bi se rad udeležil odpustkov, ki so dani za praznik Brezmadežne dne 8. decembra. Spoved velja za odpustke, če je opravljena en teden prej; mesto sv. obhajila in obiska cerkve mu pa spovednik naloži kako drugo dobro delo, in se tako lahko udeleži vseh odpustkov 8. decembra.

Komur so znani pogoji za odpustke, ki

jih je stavila sv. Cerkev, ji bo hvaležen, ker je z novim zakonom tako modro uredila in olajšala zahteve glede odpustkov. Pokažimo ji hvaležnost s tem, da bomo odslej tem rajši in tem pogostejše segali po neizčrpni zakladnici svetih odpustkov in s tem lajšali in krajšali zlasti dušam v vicah njihovo trpljenje. »Zbirajte si zaklade v nebesih, kjer jih ne konča ne rja ne molj, in kjer jih tatje ne izkopljejo in ne ukradejo.« (Mat. 6, 20).

V. Čadež.

Človek, ki potuje...

Vsak kristjan je vojak, jaz sem celo dvakratni: svetega Mihaela in cesarjev. Vojak potuje mnogo, dolgi so njegovi pohodi. Svetega Mihaela vojak: širna je zemlja, dolga in daljna so pota duše — kdo jih je kdaj izmeril? ... Cesarjev vojak: prostrana so kraljestva, in kam še dalje ga vodi vojna...

Tako pridem nekoč prvič v neko daljno, tuje, veliko mesto. Ves dan po tlakovanih ulicah gor in dol, dol in gor. Ljudje tujega jezika vsepovsod. Trudno je telo, utrujena duša: zaželel sem si mirnega kraja, da se odpočijem. Stopim v prvo cerkev. Tu se odpočije telo in duša, in Gospod razume vsa srca in vse duše... Kako dobro dé človeku. — In stopil sem še v drugo cerkev in v tretjo in še več — in obiskal sem Gospoda, ki sameva sredi bogastva in čaka duš, žejnih in gladnih. Ena izmed teh cerkva mi je posebno ugajala, in zahajal sem v njo še poslednje dni. Tako lepi so bili oltarji in oltarne slike, — Krizani, — Marija, sredi angelov, — in druge, da se je duša zagledala vanje, in še čez nje v daljna, lepa, sveta nebesa. In zahotelo se mi je, — kot otroku, — da bi pokupil vse te slike in jih razobesil doma v svoji sobi, da bi jih imel vedno pred očmi, — ali, da bi jih imel vsaj male, da bi jih lahko vtaknil v žep, nosil na srcu in jih pogledal, kadar bi hotel... a ni mogoče. — Pa sem si rekel: nič ne dé — vse te slike — Krizanega, Marijo z angeli, Brezmadežno in vse druge, — vse te slike vzamem se seboj... V svoje srce jih skrijem,

nosil jih bom s seboj. O — v mojem srcu so še vse lepše, lepše slike, kot so tam na oltarjih. Kajti ni jih naslikal čopič slikarja, ampak Krizani sam in Marija... Krizani je vtisnil svojo podobo v moje srce, in Marija mi je dala okusiti sladkosti svoje lepote, alleluja, alleluja — — —

Stopim na ulico. Tlak odmeva od tisočev hitrih in drsajočih korakov, od udarcev brzih in počasnih kopit, od ropota lahkih in težkih vozov. Ob stenah hiš se odbija in meša z glasnimi glasovi, s krikom in smehom. Ob vogalu stoji žena z dojenčkom na prsih in s trojo malo deco krog sebe in prosi kruha. Nad strehami visijo megle in se spuščajo že skoro med ulice. Za trenotek so zbledele svetle slike v moji duši, vzdihnil sem poluglasno in se ozrl proti nebu: Kaj visite vedno tako, in se ne razgrnete nikdar, ve megle? — In takrat se mi je zazdelo, da so se razgrnile vse megle in da so se odprla nebesa... Tam sedi Gospod na desnici svojega Očeta in Marija kraljuje poleg njega. — Polno angelov in blaženih duš — In vsa nebesa rajajo in se radujejo v nebeškem, neskončnem veselju... Glej, Marija me z roko pozdravlja... Da, da, tam čakajo name, tudi zame je prostor pripravljen tam. Vsa žeja in ves glad, vsa utrujenost in obnemoglost telesa in duše, vse bo minulo: Gospod nas enkrat sprejme k sebi, pogrne nam mizo, nas napoji in nasiti pri večni večerji — — —

Polzaprtih oči grem čez ulice, šepetam Ave — in mislim na njo, ki misli na

me... Ne vidim, ne čutim meglá, ki se tlačijo k tlom. Vrvenje gre mimo mene, jaz ne grem ž njim. Vidim le nebesa odprta, ki me pričakujejo... Mislim le na njo, ki me pozdravlja iz svetih nebes, ki misli name in moli zame, in molim k njej, zase in za vse žejne in gladne, utrujene in obnemogle na telesu in duši — In jo prosim, da bi prišli enkrat vsi, vsi k njej — v sveta nebesa — — —

Na večer dneva sem pokleknil pred njeno podobo in ji govoril —: Marija... in ko bo izmučena in utrujena duša hodila po

neuglajenih stezah, daleč, daleč preč od nebeškega domovja, bo stala vedno pred njo Tvoja podoba, Marija... Tvoj nežni obraz, kot mila luč v dalji, Tvoja roka, ki pozdravlja, kot roka sestre... Ti moj cilj, moje pristanišče in pribežališče in moj dom... Pred kojega vrati se končno srečajo in končajo vsa ona mnoga, dolga, pota... Marija...

Čez par dni sem moral zapustiti mesto. Vojak sem pač dvakratni, svetega Mihaela in cesarjev; potovati moram in se vojskovati: duša, prodiraj proti nebesom —

Sod. Zar.

Rožica božja.

(Iz življenja mnogočestocene Male Terezije.)

»Mala Terezija« je sveta oseba naj-novejšega časa — umrla je šele l. 1897. — ki je v tem kratkem času zaslovela po vsem katoliškem svetu. Bila je izredno srečna, ljubka in vesela stvar božja. Zato je prav, da »Bogoljub« malo seznaní z njo svoje bralce.

Sneg je pokrival griče širne Normandie na Francoskem, ko je zagledala luč

sveta Mala Terezija 2. januarja 1873. leta. S 15 leti je z dovoljenjem, ki si ga je izprosila pri sv. očetu v Rimu, vstopila v karmelski samostan Lisieux (izgovori: Lisjé) na Francoskem. Tu se je mala cvetka razcvetela in dozorela za nebo. 30. septembra 1897. leta je prišel Jezus ponjo in ji s tem izpolnil hrepenečo željo, biti večno z njim združena.

Ko je bila s. Terezija že bolna, so ji sosesre prinesle v bolniško sobo pest žitnih klasov. Bolnica jih je vzela ter dolgo z ljubečim pogledom premostrivala. Končno je dejala: »Ta klas je podoba moje duše. Bog me je napolnil z milostjo v veliki meri, zame in za mnoge druge.« Govorila je resnico. Vse njeno življenje nam razvije pestro sliko nenavadnih milosti, s katerimi je Bog obdaril svojo ljubljeno. Kar ima za nas največ privlačnosti, to je njena pot, po kateri je prišla, k Jezusu in postala sveta. Stremela je po tem, biti otrok, zaupen, ljubezniv. Zato se je tudi kakor otrok bližala Bogu, brez bojazni, s preprosto zaupnostjo.

Glavna poteza njene svete, plemenite duše je pač ljubezen. Ljubezen preveva vse njeno življenje in delovanje. Iz ljubezni trpi, iz ljubezni se veseli; oboje, žalost in radost, polaga kot dehteče cvetke Jezusu k nogam. Jasno spoznava, da so brez ljubezni tudi najsijajnejša dejanja prazen nič, da pa ima malenkostno delo, storjeno iz ljubezni, veliko vrednost. Sama pravi, da je dala ljubemu Bogu le ljubezen in le z ljubeznijo ji bo vračal. Ta goreča ljubezen jo je tudi nagnila, da se je darovala neskončni božji ljubezni kot žrtev. Ljubezen edina je bila, ki je imela toliko privlačnosti zanj, da je v njej našla vse blaženstvo.

Prezveta iskrene, hrepenenja polne ljubezni, je vzkliknila: »O Jezus, ljubljeni Jezus, če je že tako sladko hrepeneti po ljubezni, kaj mora šele biti, jo imeti in uživati!« In njene zadnje besede so bile, ko se je poslednjikrat, z ljubezni polnim pogledom nasmehnila križu: »O jaz ga ljubim, moj Bog, ljubim te!«

Njena velika ljubezen je bila tesno spojena z neomejenim zaupanjem. S preprosto, otroško zaupnostjo se je bližala Jezusu, brez bojazni, brez pomislekov. Vedela je, da Jezusa premajhno zaupanje žali. »Jezus,« je vzkliknila, »dovoli mi reči, da gre tvoja ljubezen do brezsmiselnosti; kako hočeš, da se vpričo te ljubezni moje srce ne povzdigne k tebi? Naj bo li moje zaupanje omejeno?« Zaupanje jo je dvignilo k Jezusu. Vse je edinole pričakovala od njega, svesta si lastne nezmožnosti. Jasno spoznava lastne slabosti in ničevost, a ravno to ji dá povod, da se zaupno obrne do Jezusa, ki je tako neskončno usmiljen, mogočen. Tako je, oči vedno uprte v ljub-

ljenega Jezusa, hodila pot zaupanja in ljubezni.

Kako je ta seraf ljubil trpljenje in kako visoko umevanje je o njem imel, nam pričajo besede: »Križ je bil moj delež od zibeli, a Jezus me je učil križ strastno ljubiti«. Nekaj zaželenega in ljubega se ji je zdelo z ljubeznijo združeno trpljenje. V tem duhu je z veseljem prenašala najhujše trpljenje, bodisi zunanje, bodisi notranje. Ko je bila že bolna, ji reče neka sestra: »Kaj ne, sestra Terezija, da zdaj mnogo trpite.« »Da,« je dejala ona in se nasmehnila, »pa saj sem si tudi vedno želela.« O srečno, angelsko dete, ki je moglo izgovoriti tako vzvišene besede! Sploh ne vemo, kaj naj bolj občudujemo v njenem življenju, ali nenavadno ponižnost, gorečnost, ali popolno odmrlost od sveta in velikodušno požrtvovalnost. Da nekoliko bolj spoznamo angelsko življenje »Male Terezije«, bo v prihodnjih časih enkrat »Bogoljub« prinašal kaj podrobnejšega o njej. **M. U.**

Molitvenik »Bog med nami«

je znova dotiskan in vezan ter se dobi na prodaj v Katoliški tiskarni in Ničmanovi prodajalni v Ljubljani. Cena mu je (zaradi sedanej draginje papirja) 6 kron. — Molitvenik je za eno tretjino pove-

čan. Vanj so sprejeti »Solnčni utrinjki« (30 krasnih premišljevanj), od katerih je nekatere »Bogoljub« prinesel. Tako so v knjižici zbrana najlepša premišljevanja, kar jih poznamo.

Kaj se vidi na Goriškem?

(Poroča urednik.)

(Dalje.)

Goriška kakor tudi Istra, Dalmacija in večji del Notranjske še vedno ječe pod italijansko peto. Prav krčevito se drže Italijani in oblastno govore, da je vse to njihovo in da ne pojdejo nikdar več preč. Pa tudi prav grdo se vedejo do domačega prebivalstva, nasilno in kruto postopajo z njim. Imeli smo jih za boljše ljudi, kakor so se sedaj izkazali. Niti slovenskih časnikov jim ne dovolijo prejemati. 11. številke »Bogoljuba« niso prejeli in je tudi najbrže nikoli ne bodo; zgubila se je po poštah, ali so jo vrgli kar proč. 12. številke jim nismo doposlali. Čaka jih še v tiskarni, da se jim dopošlje, kadar se iznebē nesrečnih zatiralcev. Upamo še vedno, da se bo to zgodilo. Treba pa bo napeti našim zastopnikom na mirovni konferenci vse sile, da bodo izvojevali našo pravico in odkazali Italijanom tiste meje, ki jim res gredo.

Mi smo torej na svojem potovanju po Goriškem. Prišli smo v Miren, ki je oddaljen debelo uro od Gorice proti jugu. Tam imajo gospodje misijonarji-lazaristi svojo mlado naselbino. Prišli so tje kaj šele leta 1913., torej malo pred vojno. Nad lepo ravnino se dviga grič, visok nekako tako kakor ljubljanski grad. Tam gori je stala velika in veličastna cerkev Žalostne Matere božje z dvema zvonikoma; za cerkvijo pa veliko in lepo samostansko poslopje. Ta naselbina se imenuje mirenški Grad. Zdaj so tam le razvaline nekdanje krasote. Ker na Gradu ni mogoče stanovati, so si misijonarji postavili pod gričem tri barake: ena služi za cerkev, druga za stanovanje misijonarjev, tretja za stanovanje Devetakove družine iz bližnjega Opatjega sela, ki oskrbuje misijonarjem gospodarstvo in gospodinjstvo. V to skromno bivališče sva jo zavila s prijateljem dr. Zdešarjem, ko sva jo primahala po beli cesti sem od postaje Sovodnje-Rubija. Prva najina pot je bila v cerkvico, da pozdraviva nebeškega Gospoda, ki se zadovoljuje tam s tem revnim šotorom. Ta božji Gost je že navažen človeške revščine, in če se mu ponudi kaj še tako revnega, ne bo nikoli rekel, da je to zanj preslabo, in ne bo šel nikoli preč, če ga le ljudje hočejo imeti. Potem sva šla v drugo barako, kjer misijonarji stanujejo, da sva dobila malo kosilca. Ura je bila nekako ena popoldne. Redovna družina obstoji zdaj samo iz štirih mož. Ti so: superijor dr. Zdešar, ki je gospodar te revščine, in gospod Pirc ter dva brata. Pred vojsko so bili tam štirje misijo-

narji-mašniki, od katerih je zdaj g. Krivec v Ljubljani in g. Zdravljich v Celju.

Ko sva se nekoliko odpočila, sva šla z gospodom Zdešarjem gledat na Grad, kaj je vojska iz njega napravila. To vam je razdejanje! Na grič sta vodili pred vojsko dve poti: ena, pešpot, naravnost navpik; druga, vozna pot, naokoli po ovinku. Po prvi poti skoro ni bilo mogoče iti. Ubrala sva drugo, zložnejšo pot. Ob poti na obeh straneh vsa mogoča navlaka: barake in votline, postavljene in udobljene noter v hrib; okoli njih pa raztreseni in razmetani ostanki vsakovrstnega vojnega materiala, med drugim cele skladovnice neizstreljenih granat. Pa nekaj časa se je že šlo po tej poti; nekako do 4. ali 5. postaje križvega pota, ki je postavljen ob poti. Postaje so seveda vse razbite. Naenkrat nama pa pota zmanjka. Prav po potu samem je izpeljan širok in globok strelski jarek, tako da je vsa pot uničena. Morala sva jo kreniti na levo po stezi, ki so jo utrli za silo sedaj, ko gori že popravljajo. Tudi po tej stezi je težko priti naprej; še bolj težko pa stvari, ki so pri zidanju potrebne, gori spravljati. Po hribu so postavljene cele kolibe za posamezne topove, ki so bili gori nastavljeni. Posebno žalostno je, da se je po griču vse drevje posušilo. Grič sam namreč je skalovit, kraški in le nekako na umeten način so zasadili pred več leti tu gori borov gozdič, ki je kraško goloto čedno pokrival. To je zdaj uničeno. Štori še stoje pokoncu, a vse je suho. Enako smo videli posušeno borovje, nasajeno na nasprotnem griču, kjer se začenja pravi Kras. Počasi sva se prešla skozi zapreke in prišla do vrha. Kakšen prizor!... Jaz sem že med potjo gledal, občudoval in strmel ter vzdihoval: O joj, o joj, o joj! Najžalostnejša slika pa se nama je odprla na vrhu. O hišici, ki je stala takoj ob prihodu na vrhu, kjer je bila mala gostilna, ni skoraj več sledu. Od romarske hiše, kjer so misijonarji sprva sami stanovali, je le še nekaj ostankov. Ravno tako so svete stopnice s kapelico vred zginile. Silno škoda je lepega prostora pred cerkvijo! To je bila mala prijazna ravnica, posajena z nekaterimi lipami. Zelo prijetno se je tukaj šetalo. Ko sem bil prej dvakrat na obisku pri teh gospodih, smo se po kosilu in po večerji, ko imajo čas oddiha, tukaj sprehajali. Od tod je krasen razgled po ravnini tja do Gorice, na furlansko ravnino do Krmína, na Goriška Brda, na Gorico samo, Sveto goro,

gori do Matajurja, Krna in Triglava. Ta razgled sem v »Bogoljubu« že enkrat opisaval. Zdaj pa je ta nekdanj tako ljubka ravninica vsa zasuta in pokrita z visokimi kupi kamenja, peska, opeke in ometa. O nekdanjih lepih lipah nobenega sledu. Skakati sva morala od skale do skale, da sva prišla do cerkvenega zidovja. Od zvonikov stoji le še ena stena južnega zvonika, pa tudi tista razklana. V cerkvi sami — razdejanje na svetem mestu. Strehe in stropa ni več; tudi ne stebrov, ki so cerkev delili v tri ladije; ravnotako ne oltarjev in prižnice. Po sredi cerkve visoki kupi kamenja, ostanki orgelj in druge cerkvene oprave. Le stene deloma še stojijo. V apsidji je lepi kip patrone Žalostne Matere božje — brez glave. Ko sva se nagledala in našalovala nad tem prizorom razdejanega svetišča, sva šla z veliko težavo okoli cerkve in misijonske hiše. Z veliko težavo, pravim, in tudi nekoliko predrznosti je bilo zraven. Kajti kamenje je ležalo vse navzkriž, da je bilo treba zopet skakati od skale do skale, obenem pa tudi stopati zelo previdno, kajti sempatja je ležala še kaka razstrelilna pošast, ki je že po končani vojski marsikakemu Goričanu upihnila luč življenja. Fronta cerkve je obrnjena proti zahodu, misijonska hiša gleda proti vzhodu. Ko sva torej preskakala in preplezala okoli ogla na vzhodno stran, sva videla zopet novo razdejanje. Vsa vzhodna stran velikega poslopja je takorekoč odtrgana. Dočim notranje zidovje še stoji, zunanji sob sploh več ni. Iz tega se vidi, da je najhujša vihra prihajala od vzhoda, to je od avstrijske strani. Sploh se opa-

ža po celi fronti, da so od vzhodne strani hiše bolj razrušene, da so torej »naši« bolj divjali, brezobzirno streljali in rušili bivališča svojih državljanov, kakor Italijani. Iz tega smo sklepali, da so Italijani vendar dostojnejši ljudje kakor Nemci. Žalibog pa so se Italijani sedaj, ko so naše kraje zasedli, tako slabo izkazali, da smo morali sodbo o njih popraviti in jih tudi zapisati med suroveže in nasilnike. — Kakor rečeno, razen vzhodne fronte poslopje še precej stoji; a razbito je tako, da ni mogoče v nobeni sobi stanovati. Zato so pa začeli že popravljati, da bi vsaj par sob mogli prirediti za stanovanje in se pred zimo gori preseliti. Le škoda, da imajo samo enega zidarja. To je neki italijanski ujetnik Giovanni (Janez), ki je prav zanesljiv in priden delavec. Pomažajo mu pri tem vsi: par delavcev, misijonska brata, pa tudi oba gosпода. Vsi kopljejo, odnašajo ruševino in prenašajo potrebni material. Vendar pa, kakor sem pozneje zvedel, se doslej še niso gori preselili, marveč bodo zimo preživel še spodaj v barakah. — Ko sva si v kakih dveh urah vse ogledala, sva se vrnila po hribu doli nazaj; in sicer sva ubrala krajšo pot, stezo, ki vodi naravnost navzgor oziroma navzdol. Bila je vsa preraščena z grmovjem in drugim zelenjem, pa sva se vendar prerila skozi; parkrat je bilo zopet treba jarke preskočiti, pa sva bila na ravnem, v Mirnu.

Peljal vas bi danes še dalje in vam razkazoval grozoto razdejanja; a ker ravno zdaj »Bogoljub« ne more na Goriško, ko pišemo o Goriški, zato za danes dovolj.

Marija — kraljica Jugoslavije.

(Poziv Marijinim družbam.)

Letošnji Božič — ta lepi praznik miru in neizmerne ljubezni božje praznujemo potolaženi. Kako žalostnejši so bili božični prazniki minulih štirih let! Divjala je po zemlji grozna bojna vihra, morila milijone ljudi ter zapuščala po vseh krajih razvaline mest in vasi in — še groznejše razvaline duš. Naj bi nikdar več solnce ne

gledalo enakih prizorov! V zmučenih človeških srcih zato božični veseli spev miru ni dobil pravega odmeva. Vse je bilo potrto, obupano. Toda priletel je srebrnokrili golobček — poslan od Boga — z oljkinco vejico miru. Premirje vlada povsod. Morilno orožje počiva. Še šumi sicer med narodi. Vendar se ie človeštvo oddahnilo.

Mir je na poti. Zato je letošnje božično veselje slajše. Oj, oznanjujte, vi angeli Gospodovi, vsem srcem veselo božično označilo:

Mir ljudem na zemlji, ki so svete volje!

Bo pa li sprejel svet ta nebeški klic svete, pripravljene volje? Ali bo spoznal to grozno vojsko kot obiskovanje Gospodovo, kot klic k pokori? Ali bo hotel zopet priznavati Kristusa, edinega Kralja miru, za svojega Gospoda, izpolnjevati njegove zapovedi ter v javnosti uveljaviti njegova načela? Ali so pripravljene narodi vrniti se h Kristusu in sprejeti nase njegov sladki jarm? Le ako to storé, potem bo nastal trajen mir — ne le jalov zunanji mir — ampak tudi mir v srcih, ki je podlaga prave sreče na zemlji, pa tudi vir večne sreče. Dosti dolgo so tavalala ljudstva po temnih potih, Kakor so se nekoč Judje izjavili: Nočemo imeti Kristusa za kralja in so ga križali, tako so se zarotili državniki in učenjaki proti Maziljencu Gospodovemu, zdrobili njegov jarm ter odstranili krščanstvo iz javnosti. »Toda On, ki biva v nebesih, se jim smeje in Gospod jih zasmehuje. Takrat jim bo govoril v svoji jezi ter jih bo prestrašil v svojem srdi. Jaz sem od njega postavljeni Kralj čez Sion in oznanjujem njegovo povelje. Ti si moj Sin, dal ti bom narode v delež in pokrajine zemlje v last. Vladaš jim boš z železno palico in jih potrl kot prsteno posodo.« (Ps. 2.)

Mogočne države so se sesule v prah. Rusija, Avstrija, Nemčija, Turčija. Na njih razvalinah so nastale nove državne tvorbe, med njimi naša Jugoslavija, po kateri smo tako hrepeneli, za katero smo toliko trpeli. Ali bodo v bodoče države srečnejše? Ali bo srečna Jugoslavija? Odgovor je jasen: Narode, med njimi Jugoslavijo, čakajo boljši časi, ako bo imel Kristus med njimi pravico, ki mu gre. Samoodločba je geslo naših dni. Izjavljamo javno, odkrito:

Draga nam Jugoslavija! Hočeš li biti srečna, odloči se za Kristusa; kralj ti

bodi Kristus, kraljica pa Marija! Zahtevajte, Jugoslovani, od svojih zastopnikov, da hočete biti vdani vladam na podlagi božjih zapovedi in po postavi evangelija; da ste odločeni, dopasti bolj Bogu kot ljudem in ste pripravljeni, ostati zvesti svoji krstni obljudi ter ste prej pripravljeni umreti, kot nezvesti postati svojemu Bogu.

Prepričali smo se na lastne oči, kam vodi upor proti Bogu in da dela greh narode nesrečne.

Zato na delo za blagor naše Jugoslavije!

Razširiti in poglobiti moramo kraljestvo Kristusovo med nami; dvigniti je treba krščansko prepričanje in versko življenje v Jugoslaviji.

Da pa bodo prišla krščanska načela do veljave, naj gleda vsak Jugoslovian, da bo sam pravi »bogoljub« ne le po imenu, ampak dejanski kristjan, kremenit v načelih, neustrašen v nastopu. Naše krščanstvo je le premlačno, preplitvo ter posega premalo v praktično življenje; naši ljudje se bojé preveč samozataje, brez katere si ne moremo misliti pristnega krščanstva. Prešiniti nas mora živa vera na Kristusa križanega; zavedati se moramo svojih dolžnosti Njemu nasproti kot svojemu Gospodu. Iz tega prepričanja izvira vse životvorno krščansko življenje. Kristus naj torej zavлада v zasebnem življenju, pa tudi v naši javnosti!

Posebno ve, drage Marijine družbe, imate v sedanjem, tako važnem času jugoslovanskega preporoda veliko, lepo nalogo! Postati morate luč domovine in sol naše zemlje. Delujte vsestransko kot apostoli, da s skupnimi močmi postavimo našo novo državo na trdno podstavo Kristusovih naukov; in srečni bodo, ki bodo živeli v njenem okrilju.

Da pa boste, drage Marijine družbe, mogle biti kos tej veliki in težki nalogi, vam priporočamo: Oprite se Grinjonove prave pobožnosti do Marije, ki bo naredila iz vas, Marijinih

sinov in hčera, junaške duše za važno delo, ki nas čaka. Iz te pobožnosti veje Duh Gospodov, Duh moči in gorečnosti!

Marijine družbe, sezite po novi zlati knjižici dr. Zdešarjevi: »Kratko navodilo za pravopobožnost do Matere božje, kraljice src«; proučujte jo, oklenite se njenih nauk. Naj

vse člane in članice Marijinih družb prevzame blagodejni duh te pobožnosti, da potem z apostolsko gorečnostjo vodijo svoje rojake na pot za Kristusom in Marijo!

Pridi k nam kraljestvo Kristusovo — po Mariji! (Dalje.)

Padlim junakom — sveta nebesa!

Jožef Pustotnik.

Svoje mlado življenje je položil na oltar domovine blag mladenič Jožef Pustotnik iz Senožet pri Sv. Heleni. Star šele 20 let, je padel 17. junija 1918. Boril se je neprenehoma 25 mescev na tirolski fronti. Bil je član Orla in Marijine družbe. Bil je jako dober. Iz njegovih ust se ni nikdar slišala grda kletev in tudi nobena nespodobna beseda. Kakor je bil v vsem dober in pošten fant, tako je zlasti iskreno ljubil svoje dobre starše ter jim bil v vsem pokoren. Tvoje izmučeno telo, ljubi Jožko, naj se odpočije v tuji zemlji, tvoja duša pa naj uživa večno plačilo, katero si zaslužil za zvestobo do ljubega Boga in do Marije!

Francé Umnik.

Prebridko nas je iznenadila vest, da je utonil dne 19. maja 1918 v reki Puzeti pri Balariji (blizu Bukarešta) v Rumuniji Francé Umnik (rojen l. 1899.), doma z Visokega nad Kranjem. Kdor ga je poznal, je vzdihnil takrat: »Škoda tako dobrega fanta!« — Bil je tih mladenič, nad vse priden in delaven, vnet za vse dobro in blago; rad je prebiral časopise, dobre knjige in nabožne liste. Največ razvedrila je našel pri delu, delal je neprestano, še takrat, ko je bil potrjen, je delal tako, kakor bi hotel narediti za eno leto naprej. V Marijini družbi sicer ni bil, a molil je vedno rad, tudi pri vojakihi je ostal nepokvarjen. Zelo ga pogrešajo

doma, in ker je bil edini sin, je njih bol tem večja. Toda, dragi Francé, nas vse tolaži misel, da si s svojo materjo gori pri Njem, kamor si šel še tako mlad po zasluženno plačilo in kjer se bomo enkrat zopet veseli sešli. J. J.

Zdravko Prislan.

Braslovče. Med žrtvami te grozne vojne je tudi Zdravko Prislan. Kot dvajsetleten mladenič je padel na tirolskem bojišču. Prideti ga bodo tem težje pozabili, ker se je to zgodilo tik pred premirjem, 29. oktobra 1918. Že v dijaških letih je bil član Marijine kongregacije, vnet častilec Marijin in priden bralec »Bogoljuba« pa je ostal do smrti. Domačim je n. pr. pisal: »Molitvenik mi pride zelo prav, Bogoljuba tudi pridno prebiram.« N. v m. p.!

Takih več!

Namenil sem se, da Vam sporočim, kako z veseljem sprejemem vsakokrat Bogoljuba. Zelo težko ga pričakujem, predno mi pride v roke. Vse lepe odstavke berem po dvakrat, in bi tudi rad kaj pripomogel k temu, seveda pa tu na fronti ni mogoče. Zmeraj mi je bil ljub, zdaj pri vojakihi mi je pa še veliko dražji. Kako bi bilo treba, da bi vsi vojaki Bogoljuba brali. Pošiljam Vam in vsem bralcem Bogoljubovim iskrene pozdrave. — Vojak-mladenič iz Sp. Brnika pri Kranju.

† Naš škof Josip Stadler v Sarajevu je umrl dne 10. decembra. Visoki pokojnik je bil prvi škof v Sarajevu. Nastopil je svojo visoko službo takoj, ko je Avstrija Bosno zavzela. Bil

je torej škof celih 38 let. On je poklical sedanjega ljubljanskega knezoškofa, takrat še mladega profesorja, za kanonika v Sarajevo. Srčno prijateljstvo je vezalo oba cerkvena kneza

ves čas do zadnjega. Bila sta namreč oba enega duha. Nadškof Stadler je bil globoko pobožen in prav apostolski mož. Koliko je v teh dolgih letih storil za katoliško Cerkev v Bosni, koliko tudi pretrpel! Imel je mnogo bridkih ur, katere mu je deloma zakrivila tudi avstrijska vlada. V politiki se zadnji čas nismo povsem z njim strinjali. Bil je velik Hrvat, zato je želel, da bi se le Hrvatje med seboj združili, ne vsi Jugoslovani. Obžalovali smo, da so starega, častitljivega gospoda najemniki stare Avstrije na to stran premotili. No, kljub temu je bil visoki pokojnik zelo blag mož in vse časti vreden, velik služabnik božji. Bogat na dobrih delih se je preselil v večnost.

»Katoliška« Avstrija. V potrdilo, kar pišemo spredaj o Avstriji in Jugoslaviji, prinašamo po mariborski »Straži« tole: Znani nemški krščansko-socialni politik Kunschak je govoril na nekem dunajskem ženskem zborovanju: »Stara Avstrija je bila le navidezno katoliška Avstrija. To, kar se je v Avstriji imenovalo katoliško, je bila le nekaka gledališka prevara. Država od onega dneva ni bila več katoliška, ko so stare, s sliko nebeske Kraljice okinčane zastave, ki so nas vodile od zmage do zmage, vrgli med staro šaro in jih leta 1916. zamenjali z novimi, ki niso imele slike Marije. Katoliški duh je izginil iz naše Avstrije. Naše vrhovno armadno poveljništvo v tej vojni je postalo židovsko zatočišče vlačug in naše zaledje domena židovstva. Krščanske može so na fronti pobijali, a katoliške matere v zaledju so izrabljali židje. To je bila ta »katoliška« Avstrija, ki je obremenjavala katoliško ljudstvo z vsemi bremenmi, a žide in njih hlapce obspala z vsemi dobrotami. Ali je čudno, če te gnilobe vse naše prošnje in molitve niso zamogle preglasiti? Poglejmo nasprotno v tabor naših sovražnikov: Samo v angleški armadi je tekom vojne prestopilo 30 tisoč vojakov v katoliško Cerkev. V francoski armadi se je verski zmisel vedno bolj razširil. V francoskih strelskih jarkih so se videle zastavice s presv. Srcem Jezusovim. Ali se moremo meriti s tem dvignjenjem src k Bogu? To, kar je sedaj propalo, je bila oficijelna Avstrija pregrehe, brezverstva in nenravnosti. Za to Avstrijo pa nam res ni treba žalovati, za to Avstrijo hinavstva in razdrapanega militarizma nam res ni treba preločiti niti ene solze.«

Sovražniki Cerkve katoliške povsod kažejo rogove in bi radi začeli boj zoper Cerkev ter jo oropali njenih pravic. Posebno se to kaže na Pruskem, Češkem in v avstrijski Nemčiji. Tudi pri nas ne manjka takih ljudi, ki bi radi Cerkvi dali kako brco, samó če bi mogli. Vendar pri nas ni najslabše. In upamo, če bo-

mo katoličani storili svojo dolžnost, da se nam pri nas ni bati za Cerkev.

† **Umrli je vlč. gosp. Anton Les,** kaplan v Moščenicah v Istri. Rojen je bil l. 1886. v Vidmu na Štajarskem, v mašnika posvečen l. 1912. Kot kaplan je služboval v Hrušici, Predloki in v Moščenicah, od tukaj je bil brzojavno pozvan za vojnega kurata v Gradec. Tu je bil samo 10 dni, kar mu je španska bolezen utrjala nit življenja; umrl je 17. oktobra 1918, star 32 let. Pokojni je bil vzoren duhovnik, goreč delavec v vinogradu Gospodovem. Kdor je poznal čast. gospoda, ta ga je tudi ljubil. To je splošno mnenje neštevilnih oseb, katere ga sedaj bridko objokujejo. Kjerkoli je služboval, vsi venomer hvalijo njegovo toliko plemenito srce do ovčic. Njegovo življenje je krasila resnična ponižnost, odkritosrčnost in pobožnost, ki mu je pridobila srca vseh. — Počivaj v miru, zlato, plemenito srce!

Umrli so dalje gg.: Janez Klemen, župnik v Beli cerkvi, Albin Klun, dekan v Ospu v Istri ter kanonik dr. Evgen Lampe v Ljubljani. N. v m. p!

Marijine družbe.

Iz kronike Marijinih družb v Trzinu. Dekliška Marijina družba je praznovala letos dvajsetletnico obstoja. V ta namen je imela tridnevne duhovne vaje, ki jih je vodil g. misijonar Birk. Za zunanji svet je priredila izvirno igro »Ne jezi se« in živo sliko, v kateri se je zrcalilo delo vseh odsekov. V družbi se je gojilo petje, saj oskrbujejo članice vse cerkveno petje. Za vojaštvo je odposlala blizu 70 kilogramov raznega berila. Razpečala je več Misijonskih koledarjev in svetlovišarskih razglednic. Za misijone je zbrala vsoto 660 K. Dne 15. avgusta je pristopila k obhajilni mizi in darovala obenem z žensko Marijino družbo sv. obhajilo za presvetlega g. knezoškofa k njegovi dvajsetletnici. Par družbenic je umrlo, nekaj suhih vej je odpadlo, dve članici sta odšli v samostan. — **Ženska Marijina družba** je izgubila po španski bolezni več članic. Z zastavo in vencem so jih spremljale tovarišice na zadnji poti. Kakor vsako leto, so tudi letos zbrale večjo vsoto za tukajšnje zavetišče. Pred vsakim shodom so bile seje. — **Mladeniška Marijina družba** je priredila par iger s petjem. Velika večina mladeničev je vstopila v izobraževalno društvo in se udeležuje marljivo tedenskih predavanj. Na praznik Brezmadežne je bil slovesen sprejem v vse tri družbe. Ob azistenci gg. kaplanov je sprejel g. župnik po nagovoru 11 deklet, 10 žena in 7 mladeničev v družbo. Pod vodstvom g. kaplana Žužeka so mladeniči prvič pred oltarjem

zapeli vrlo dobro nekaj kitic Marijinih pesmi. Vse tri družbe so se udeležile z zastavami narodnega praznika dne 15. decembra v cerkvi in so sodelovale pri slavnostni prireditvi v Našem Domu.

Kozje. Marijina družba v Kozjem se hvalevredno razvija. Mesečno zborovanje je vsak mesec polnoštevilno. Obhajilni odseki se pridno udeležujejo vsakdanjih sv. obhajil. Življenje družbe je pohvalno. Tudi dejanska vzajemnost in čut dobrotelčnosti se kaže v sedanjih časih izvanredno. Kjer je španska bolezen polagala bolnike v postelje in morila zbegano ljudstvo, našli so ljudje povsod usmiljene družbenice, katere so kot usmiljenke stregle bolnikom in jih ljubeznivo tolažile in v slučaju smrti pomagale na poslednjem potu. (To je hvalevredno, da! Tako delo naj vrše Marijine družbe in take reči sporočajte! Ured.) — Družba ima svoj denarni sklad, iz katerega si je naročila Marijin kip »Devica Brezmadežna« v vrednosti 1800 kron.

Prečina. Od 4. do 8. decembra smo imeli duhovne vaje, ki so jih vodili preč. g. Gr. Flis iz Ljubljane. Tudi druga dekleta so prihajala k govorom. Tako je prav, saj so vse potrebne, da se pripravimo prenovljene za našo novo domovino. Prisrčna hvala g. misijonarju! — »Bogoljubov« je bilo to leto skupno naročenih 130. Vse premalo je še to za našo župnijo! Dekleta, poskrbite, da ne bo nobene hiše brez »Bogoljuba«! Na delo za dobro časopisje zdaj ob novem letu!

Spominjajte se umrlih!

Marija Mrjasec, Može.
Ana Drogenik, Tuncovec.
Marija Conč, Nezbiše.
Uršula Hajnšek, Rajnkovec.
Terezija Sajko, Gaberce.
Antonija Šket, Vel. Radne.
Marija Hajnšek, Plat.
Marija Plevčak, Ivje.
Matilda Novak, Cerovec.
Ana Križanec, Spod. Sečovo.
Barbara Plevnik, Tržišče.
Liza Drogenik, Gaberce.
Marija Bereko, Spod. Sečovo.
Jera Berk, Nezbiše.
Franciška Turnšek, Sv. Mohor.
Franciška Oblak, Črni vrh n. Polh. Grad.
Neža Oblak, Črni vrh nad Polh. Gradcem.
Metka Peklaj, Grič.
Amalija Peklaj, Grič.
Franciška Kapelaro, Šmartno na Pohorju.
Franciška Zor, Može.
Neža Smrekar, Može.
Marija Pregel, Ihan.

Magdalena Kovač, Ihan.
Franciška Godec, Ihan.
Marija Kuhar, Videm.
Marija Bogovič, Videm.
Franciška Zorčič, Videm.
Marija Benedičič, Martinvrh.
Marija Bužja, Mirnapeč.
Zofija Videmšek, Galicija pri Celju.
Marija Veber, Galicija pri Celju.
Roza Guzej, Galicija pri Celju.
Franciška Sovič, Laporje.
Marija Majer, Kočno.
Kristina Ganzitti, Videž.
Franciška Repnik, Ljubljana.
Helena Hauptman, Ljubljana.
Marija Seliškar, Ljubljana.
Amalija Gerden, Ljubljana.
Ivana Knific, Može.
Marija Gražar, Može.
Marija Jenko, Može.
Marija Robas, Može.
Ana Novak, Može.
Alojzija Rumpret, Krško.
Pečnik Stanislava, Ljubljana.
Lavri Marija, Ljubljana.
Ložar Antonija, Ljubljana.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka oseba za zdravje v glavi, vredno prejetje sv. zakramentov in za dušni mir. — Neka oseba za pomoč božjo v hudih skušnjavah. — Neka mati svojega bolnega sinovojaka. — Neka oseba za zdravje. — Neka Marijina družabnica svoj zaželeni redovni poklic ter svoje brate-vojake, da bi se poboljšali. — Slovenske sestre v samostanu Srca Jezusovega na Dunaju. — Neka oseba za premagovanje hudih skušnjav zoper sv. čistost; za krotkost in ponižnost. — Neka na kriva pota zašla oseba. — Neka nevarno bolna oseba za zdravje ali srečno smrt. — Vse še ne uslišane prošnje.

Književnost.

Apostolski molitvenik. Izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Ta molitvenik je važen, ker prav dobro poučuje o delovanju za cerkveno zedinjenje in ker obsega krasne nove molitve. V mnogih župnijah se iz tega molitvenika molijo skupne »ure molitve« pred sv. Rešnjim Telesom. Molitvenik se prevaja na hrvaški, češki in rusinski jezik ter bo podlaga misijonske organizacije katoliških Slovanov za cerkveno zedinjenje. Zares krasen **misijonski molitvenik!** Molitvenik se dobiva v »Katoliški bukvarni« in v prodajalni K. T. D.

(Ničman) v Ljubljani. Cena 2 K 80 vin. Toplo priporočamo!

Marija, žalostna Mati. Premišljevanja in molitve. Spisal dr. Josip Hohnjec, profesor bogoslovja v Mariboru. — Knjiga vsebuje v prvem delu osem obširnih premišljevanj o žalostni Materi božji, kakršnih dosedaj še ni bilo v slovenski nabožni književnosti. Premišljevanjem sledi veliko število zlatih pobožnosti v čast Žalostni Materi in v čast trpljenju Jezusovemu, štiri sv. maše in zbirka splošnih molitev in pobožnosti. Ob koncu je pisatelj še dodal razne molitve v boleznih, za bolnika, za umirajoče in za rajne. Novo knjigo prav toplo priporočamo. Cena s poštnino vred 6 K 50 vin. Naroča se v Círilovi tiskarni v Mariboru.

Darovi.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: župni urad Trnovo 600 K; župnija lg 271 K; župni urad Javorje nad Škofjo Loko 107 K 52 v; Mar. družba v št. Rupertu 31 K 32 v; Rozalija Miklavčič (zbirka) 20 K; kaplanija v Kostanjevici 20 K; č. g. M. Ulčnik 200 K; učenke v Trnovem 22 K; č. g. Mihael Zevnik 48 K; župni urad v Boštanj 43 K 72 v; župni urad v Škocijanu 65 K 38 v; Simon Teguš 14 K 80 v; župni urad Spodnja Idrinja 190 K; župni urad Dovje 388 K; nabrano v št. Janžu 30 K 32 v; dar t. Janeza Grčar 16 kron; č. g. Anton Češarnja 120 K; P. Pristov 12 kron; Marija Kresevič 10 K; Marijina družba, Sv. Tomaž, Goriško, 118 K 25 v; župni urad Črni vrh nad Polhovim Gradcem 7 K 62 v; Marijina družba, Dramlje 37 K; župni urad Ježica 400 K; č. g. F. Gabrovšek, Trebnje, 90 K.

Za apostolsko semenišče (misijonišče Apostolstva sv. Cirila in Metoda): Dekliška Marijina družba pri Sv. Jakobu, Ljubljana, 200 K (ustanovnina); neimenovan 200 K (ustanovnina); iz Komende 100 K; vč. g. kaplan Matej Tavčar 200 K (ustanovnina).

(Drugi darovi prihodnjič.)

Dekleta, fantje so doma! Pozor!

Fantje, ki ste klicani 8. januarja v vojaško službo, ni vam treba pijanim biti, kričati in razgrajati kakor je bila stara naveda ob takih prilikah. Vojaška služba sedaj ne bo več to, kar je bila. Torej ni vzroka razgrajati. Povejte jim to!

Pozdrav in naročilo vrnivšim se vojakom in Tolažilno pismo inlavidu ali ranjenemu vojaku — se je natisnilo v 20.000 izvodih in bi želeli, da bi dobil v roke vsak, komur gre. Zelo dobro delo boste storili, če to razdelite med bivše vojake in med invalide. Dobiva se v Ničmanovi prodajalni

v Ljubljani. Kdor more, naj nekoliko plača, kdor pa ne more, če ni drugače, dobi tudi zastoj, samo da pride v prave roke.

Tabor „Svete vojske“

bo v nedeljo, 19. januarja v Ljubljani v veliki dvorani »Uniona«. Začetek ob 9. uri dopoldne. Trajal bo cel dan.

Govorili bodo:

Neimenovan: **Da bomo narod poštenjakov!**

Učitelj Engelbert Gangl iz Trsta: **Vzgoja naroda.**

Višji šolski nadzornik dr. Mihael Opeka: **Na pesek — ali na skalo?...**

Učiteljica gospa Marica Koželj: **Vzgoja mladine k treznosti:**

P. Jeronim Tomac, kapucin z Reke: **Hrvatska »Sveta vojska«.**

Dr. Drago Petrović, vseučiliški profesor v Zagrebu (Srb) v imenu **Društva apstinenata** med Hrvati in Srbi.

Zdravnik dr. Alojz Zalar: **Nravnost in treznost — vir zdravega slovenskega rodu.**

Gospa Marija Klemenčič: **Nravnost in žena.**

Albin Prepeluh, komisar Narodne vlade: **Mir med nam!**

Župnik in pisatelj Franc Finžgar: **Sklepni govor.**

Iz tega vidite, kako bogata in raznovrstna bo vsebina govorov. Upamo, da se bo izplačalo k shodu priti in da mu ne bo žal, kdor se ga bo udeležil. Ženske še posebej opozarjamo na velevažni govor gospe Klemenčičeve »Nravnost in žena«. Če samó njen govor bo vredno priti poslušat. Vsako katoliško društvo in vsaka Marijina družba naj pošlje najmanj enega člana in članico, in sicer enega najbolj razumnih, da bo potem doma pri shodu poročal vsem, kar je v Ljubljani slišal. Bolje pa seveda, če jih pride več. Torej na shod, kdor moreš, in prigovarjaj tudi drugim! **Gre se za prenovitev našega jugoslovanskega naroda v Kristusu.**

Naša dvojna misijonska naloga.

Pomagajte vsi, srečno jo izvršiti!

Mi katoliški Slovenci imamo dvojno veliko misijonsko nalogo. O tem se je že večkrat pisalo. A danes hočemo to še enkrat prav jasno povedati, da se bomo tega še bolj zavedali.

I. Ena naša naloga je delati po svojih najboljših močeh za **spreobrnjenje neverníkov** (poganov). Dozdaj smo v ta namen že nekaj delali, a veliko premalo. Zbirali smo darove ter jih oddajali večinoma tujim misijonskim družbam, da so jih odpošiljali v svojem imenu v misijone. Kaj s a m o s t o j n e g a pa v tem oziru še nismo storili in ne imeli. Imeli nismo svojega samostojnega misijonskega ozemlja ali misijonske pokrajine. Imeli nismo zadnja desetletja in še vedno nimamo skoraj nič misijonarjev. Imeli nismo in še vedno nimamo nobenega vzgojevališča za misijonarje. In dokler tega zadnjega nimamo, tako dolgo ne moremo imeti svojih misijonarjev in svojega misijona. Tako dolgo je naše misijonsko delo neorganizirano, neurejeno.

Za misijone moramo storiti mnogo več kakor doslej. Skoraj pri vseh katoliških narodih je zadnje čase misijonska misel zelo oživela. Prej so skoro edino F r a n c o z i skrbeli za misijone; zbrali so zanje več denarja kakor vsi drugi narodi in dali tudi več misijonarjev kot vsi drugi. Zadnjih trideset let so se zavzeli za misijone posebno živo Nemci. V 30 letih so postavili 30 misijonskih zavodov. Toda vprašanje je, če ne bodo Nemci v tej svoji gorečnosti opešali in omagali. Kajti imeli bodo zdaj toliko plačevanja vojnih dolgov in

odškodnin, da bodo z vsemi silami to težko skupaj spravili. Zato dvomimo, da bi mogli vzdrževati vsa svoja misijonska podjetja. In zato moramo mi drugi storiti za misijone več, da nadomestimo to, kar so za misijone Nemci hoteli storiti, pa najbrž ne bodo mogli.

V ta namen, da bi se misijonska misel med Slovenci in katoliškimi Jugoslovani sploh bolj oživila, se je ustanovila »**Misijonska zveza**«. Poglavitni njen namen je, ustanoviti na Slovenskem **zavod za vzgajanje misijonarjev**, in poleg tega še zavod za vzgajanje misijonskih bratov in sester. Ta zavod smo imenovali našo **narodno obljubo** ali **narodni spomenik**, postavljen v spomin vsem v svetovni vojski padlim rojakom. Denarja v ta namen se je nabralo dosedaj že nekaj, a to je še mnogo premajhno za zavod, kakršen se namerava napraviti.

To je ena naša velika naloga: buditi zanimanje za poganse misijone in postaviti zavod za vzgajanje misijonarjev med pagani.

II. Druga naša velika naloga pa je, delati za **združenje razkolnikov**. Tudi to je veliko, lepo in potrebno delo. In zlasti mi Slovani smo poklicani k temu delu, kajti razkolniki so večinoma Slovani: Rusi, Bolgari in Srbi (poleg teh pa tudi Rumuni in Grki).

Razkolniki niso versko tako zapuščeni in taki duševni siromaki kakor pogani. Kajti nele da poznajo pravega Boga, marveč imajo tudi vero krščansko, ki

se le malenkostno loči od naše katoliške vere. A vendar je razkol velikega obžalovanja vreden in velika nesreča. Ločeni so od skale, na katero je Kristus postavil sveto cerkev. Je neka stena med nami, ki nas deli v dva tabora.

Zlasti sedaj, ko smo s Srbi skupaj v eni državi, ko nas veže toliko vezi, — kako lepo bi bilo, ko bi se mogli tudi v veri popolnoma združiti! To mora biti srčna želja nas vseh. Drug drugemu se moramo približati, pa je upanje, da se doseže ta vzvišeni cilj. Naši katoliški jugoslovanski škofje so že napravili en velik korak k zblizanju s tem, da so sklenili v Rimu prositi za slovenski obredni jezik, ki ga pravoslavni že imajo. Če to dosežemo, bomo takoj veliko bliže skupaj. Pa tudi z one strani, od pravoslavne cerkve, se sliši, da se nam hoče približati. Slišali smo, da hočejo opustiti svoj (julijanski) koledar, ki je za trinajst dni za našim, in vpeljati našega (gregorijanskega), ki je bolj pravilen.

Istotako se je že slišal glas, da hočejo opustiti svojo pisavo, cirilico, in vpeljati našo, latinico. Tudi to bi bilo nekaj zblizanja. Tako vidite, da se to zblizanje in združenje že pripravlja. Bog daj, da bi se srečno izvršilo! To bi bila krona našega narodnega združenja, ki smo ga ravnokar dosegli.

V ta namen, da bi se to združenje gotoveje doseglo, se je ustanovilo že pred dalj časom **Apostolstvo sv. Círla in Metoda**. Tudi Apostolstvo želi in hoče postaviti svoj **zavod za vzgajanje apostolov**, ki bi delali za združenje.

Tako torej vidite, imamo dva velika načrta: delati za pokristjanjenje nevernikov in delati za združenje razkolnikov. V ta namen pa postaviti dva velika zavoda: enega za vzgajanje misijonarjev med pogani, drugega za vzgajanje apostolov med razkolniki. Sprva smo nameravali ustanoviti za oba namena le en zavod. A potem smo prišli do prepričanja, da to ne gre skupaj; biti morata

dva ločena zavoda. Prvi se bo imenoval **misijonski**, drugi pa **apostolski**. — To so veliki načrti; a ni nemogoče jih izpeljati. Združiti se moramo v ta namen s katoliškimi Hrvati, zbuditi tudi pri njih zanimanje za misijone, pa bo šlo. Če so Nemci postavili v 30 letih 30 takih zavodov, pa bomo mi ne dveh?!

Obračamo se do vseh vernih Slovencev, da pridno prispevajo za ta dva zavoda. Vojška je končana in čas bo začeti postavljati spomenike padlim vojakom. Najlepsi, najveličastnejši, pa tudi najbolj praktičen in koristen bo tak spomenik. Vzbujajte, goreče duše, zanimanje in navdušenje za tak spomenik pri vseh svojih znancih, med vsem narodom! Potrkajte posebno pri tistih, ki so si v vojni napravili dobiček in premoženje! Opomnite zlasti vse tiste, ki so izgubili svojce v vojski; prav posebno pa še one, ki nimajo več postavnih dedičev! Darujte za katerikoli zavod hočete, ali za oba. Z darovi vred pošiljajte tudi imena onih vojakov, ki so padli in katerim v čast in korist hočete pomagati postaviti skupni spomenik! Ta imena se bodo vpisala v skupno krasno knjigo ali celo vklesala na kamenito ploščo, ki se bo vzdala na vidnem mestu v večni spomin.

Pomagajte vsi, ki cenite in ljubite svojo vero in svoj narod, izvesti čimprej to dvojno veliko nalogo! Pripomniti je treba samo še to, da moramo v ta dvojni lepi namen tudi moliti, veliko moliti, prisrčno moliti, da bi Bog blagoslovil to veliko in lepo delo.

Na praznik sv. Treh kraljev ob 5. uri popoldne je v nunski cerkvi v Ljubljani **misijonska slovesnost**. Ljubljancani, pridite!

Naročajte in razpečavajte »**Misijonski koledar**« Cena 2 K. Preplačila pa se za misijone hvaležno sprejemajo.

Darovi.

Za misijone: Bučar Marija, Liberga, 20 K; Krkoč Kristina, Selo, 10 K; po g. Viktorju Švigelj, kaplan, Bloke, 10 K; Marijina družba Cirkovce 9 K 22 vin.; Prosenek Marija, Sv. Jurij, 1 K.

Za botrinski dar poganškemu otroku: Martinčič Ana (ime Ana) 25 K.

Za kruh sv. Antona: Po g. Viktorju Švigelj, kaplan, Bloke, 10 K.

Za Dejanje sv. Detinstva: Gračnar Marija 25 kron; župni urad Trebelno, zbirka, 10 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: župni urad Trebelno 80 K.

Za najpotrebnejše misijone: Dekliška Marijina družba Šmartno pri Litiji 134 K 40 vin.; Ponebšek Ana, Liberga, 17 K; neimenovana 10 K.

Za odkup afrikanskih otrok: Josip Stambul, Povh-Sežana (ime: Jakob in Ana), 50 K.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem D. Marije je naša najvažnejša misijonska bratovščina. Natančni pouk o Apostolstvu se nahaja v »Apostolskem molitveniku«; nova pravila so na str. 255, pouk o misijonišču na str. 19. Kratko navodilo razpošiljamo brezplačno. Redni udje plačujejo 2 K 40 v. na leto; podporni udje plačujejo, kolikor morejo; dosmrtni udje plačajo 200 K, ustanovniki 500 K. Vsi udje so deležni vseh zaslug, odpustkov in sv. maš. Za ude se bere vsako leto več sto sv. maš. Naslov: Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem D. Marije v Ljubljani.

TOPLO PRIPOROČAMO!

Apostolski molitvenik

Izdačo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

V uvodu je zanimiv pouk o apostolskem in misijonskem delovanju, zlasti o delu za cerkevno zedinjenje. Molitvenik obsega 3726

 KRASNE NOVE MOLITVE.

V mnogih župnijah se iz tega molitvenika molijo »ure molitve« pred sv. Reš. Telesom. — Dobiva se v Ljubljani v »Katoliški bukvarni« in v prodajalni K. T. D. — Cena 2 K 80 vin.

odpustek, mora biti pri dveh sv. mašah, ker pri eni mora že itak biti. V ljubljanski škofiji se ta slovesnost obhaja II. nedeljo po Razglasenju Gospodovem. — Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom kakor 1. dan.

6. Ponedeljek. Sveti Trije kralji. Popolni odpustek: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine sv. rožnega venca v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more mesto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; e) udom družbe živega rožnega venca; f) udom bratovščine za duše v vicah; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako obiščejo cerkev ter molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; i) tretjerednikom; istim vesoljna odveza.

16. Četrtek. Sv. Berard in tovariši. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Nedelja, druga po razglasenju Gospodovem. Kjer se danes (n. pr. v ljubljanski škofiji) obhaja slovesnost praznika presv. Imena Jezusovega, se dobi danes tiste odpustke, ki so navedeni za 5. dan tega mesca.

23. Četrtek. Marijina zaroka. Popolni odpustek udom družbe krščanskih družin.

25. Sobota. Spreobrnjenje sv. Pavla. Popolni odpustek udom bratovščine preč. Srca Marijinega.

26. Nedelja, zadnja v mescu. Sv. Družina. Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom družbe krščanskih družin, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

30. Četrtek. Sv. Hiacinta. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

31. Petek. Zv. Ludovika. Popolni odpustek istim kot včeraj.

Vsako sredo in soboto prodaja tvrdka **Franc Vokač** v Ljubljani, Šelenburgova ulica št. 5, v I. nadstropju (nasproti glavne pošte) razno

blago za moške in ženske **obleke** hlačevino, sukno, štofe in mešane tkanine po primerno nizkih cenah.

Pošilja se tudi po pošti.

Zahtevajte cenik!

Hčere dobrih družin

katere imajo samostanski poklic in se hočejo posvetiti božjemu Srcu Jezusovemu ter vzgoji ubogih zapuščenih otrok v misijonu v tu- in inozemstvu, se sprejmejo v karmeličanski samostan pod naslovom:

**Karmeličanke božjega Srca Jezusovega
Zagreb, Zaverska cesta 31, Hrvatsko.**

Zastonj in poštnine prosto

dobi vsak na željo moj cenik o zlatnini, srebrnini in godalih. Violine po K 40—, 45—, 55— in višje. Dobre harmonike K 45—,

60—, 80—, dvovrstne dunajske harmonike K 120, 140, trivrstne K 300, 400 in višje. — Zamena dovoljena ali denar nazaj. — Pošilja po povzetju ali predplačilu razpošiljalnica

JAN KONRAD,

c. in kr. dvorni založnik,
Brux šte. 1993, Češko.

Universal - mlin za meso (zakonito)

je posebno prikladen za rezanje vseh vrst mesa, sočivja, boba itd. — Cena komadu K 60—.

UNIVERSAL-mlin za mak

je izborno poraben za mletev maka, dišav, orehov sladkorja, kčve itd. — Cena komadu K 24—.

Mlin za drobljenje kosti . . . K 320—
Stiskalnica za krompir in sadje K 20—.
Razpošilja z Dunaja proti predplačilu glavno zastopstvo

Max Böhmel,

Dunaj IV., Margaretensstraße 27, odd. 57.
Prospekti zastonj.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

➡ **4 1/4 %** ➡

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krone 25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago poštna položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1917 nad 34 milijonov kron.